

Det amerikanske folk kan besejre Obama igen – for at stoppe et bankkrak, der er værre end i 2008

Leder fra LaRouchePAC, 2. okt., 2016 – Hvad skal vi gøre for at stille Wells Fargo og Wall Street for retten, før de atter bringer massearbejdsløshed og forarmelse over os?

Kongressens næsten enstemmige underkendelse af præsident Obamas forsøg på at nedlægge veto mod Loven om Retsforfølgelse af Sponsorer for Terrorisme (JASTA) var et stor slag for retfærdighed. Det var et alvorligt nederlag for en farlig præsident, hvis administration offentligt truer med at gøre Rusland til mål for terrorisme, eller endda for atomvåben.

Brug erfaringerne fra JASTA til at minde jer selv om, hvad den amerikanske befolkning kan gøre af egen vilje, som de gjorde, da de rejste sig og opnåede denne tilsidesættelse. Husk jer selv på, hvordan en lignende opstand stoppede Obama i 2013, da han, i kølvandet på den katastrofale Libyenkrig, var i fuld gang med at kaste amerikanske styrker ind i Syrien og mangedoble katastrofen.

Begge gange blev den planløse og hykleriske Kongres forvandlet til et seriøst, forfatningsmæssigt organ af en folkelig mobilisering, da nationens moralske overlevelse og værdighed stod på spil.

Vi står over for et banksystem, der har kurs mod et nyt kollaps, som, med mindre vi hurtigt skifter over til Glass/Steagall-politik, vil forarme de europæiske og amerikanske folk langt ud over noget, som krakket i 2008

forårsagede. Storbankerne i Europa og Amerika er alle ét stort London- og Wall Street-centreret roderi, der begår umoralske handlinger og forbrydelser uden ende, og som atter truer med at implodere i kaos.

Deutsche Bank er verdens »leder« inden for spekulation i derivater, og »leder« nu det transatlantiske banksystem ind i endnu et krak.

Wells Fargo var en af de absolut største, der hævdedes at være den »reneste«, og som er blevet afsløret som en af de værste. Juridisk retfærdighed fordrer, at Wells Fargo og de andre giganter på Wall Street bliver brudt op, deres kasino-derivatoperationer afskrevet og deres ledelser udskiftet. Juridisk retfærdighed betyder, i Wall Streets tilfælde, Glass/Steagall-retfærdighed.

Og vi må få Kongressen til at gøre dette hurtigt.

Det, der fundamentalt er på spil, er økonomisk fremgang, udsigten til at vende tilbage til investeringer i teknologiske fremskridt og reel produktivitetsvækst.

Det går tilbage til den foreslåede vedtagelse af »Fire Kardinallove« for langsigtet fremskridt, som *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, detaljeret forklarede i erklæringer fra maj-juni 2014.

Den første kardinallov er at genindsætte Glass/Steagall-loven, som ligeledes vil fremprovokere en omgående følgevedtagelse i de europæiske lande. Den anden kardinallov er udstedelse af statslig kredit til produktion, gennem en Nationalbank efter Hamiltons principper eller en Kreditinstitution for Genopbygning efter Roosevelts principper (Reconstruction Finance Corporation). Den tredje kardinallov er, som rettesnor for denne kredits investering, at definere de mest avancerede infrastrukturprojekter, der vil tilføre vores befolkning den største grad af ny produktivitet, inklusive et stærkt genoplivet program til udforskning af Månen og det ydre rum, i

samarbejde med i særdeleshed Kina. Den fjerde kardinallov er – endeligt – at vedtage et veritabelt forceret program for udvikling af fusionsenergi og fusionsteknologier.

Denne fremgangsmåde vil afgøre økonomiens faktiske kapacitet for fremskridt, produktiv beskæftigelse og produktivitet. Og arbejdet med henblik på disse fire kardinallove siden maj-juni 2014 har gjort det muligt, at Glass-Steagall er det primære spørgsmål mht. økonomisk retfærdighed og fremskridt i USA lige nu.

Foto: CIA-direktør John Brennan og Obama, loyale venner af det saudiske kongerige, led et uopretteligt nederlag i sidste uge, med vedtagelsen af JASTA.

Sputnik: Underkendelse af veto af lov om juridiske 11/9-søgsmål markerer Obamas største politiske nederlag

2016, 1. okt. – Sputnik citerer *EIR*'s Jeff Steinberg: »Atter viste Obama, at han var uenig med, og endda en fjende af, det amerikanske folks mest basale rettigheder til at få juridisk retfærdighed i en amerikansk domstol.«

Obamas nu annullerede handling »anbragte ham klart i saudierne lejr og i deres lejr, der er desperate for at opretholde båndene med saudierne – for olie og våben – versus 11/9-familiernes og alle amerikaneres rettighed til at opnå

fuld juridisk retfærdighed og sandhed om historiens værste terrorangreb mod USA«, sagde Steinberg.

**RADIO SCHILLER den 3. oktober
2016:**

**Deutsche Bank kollapser:
Glass-Steagall eller kaos?//
USA's Kongres tilsidesætter
Obamas veto**

Med formand Tom Gillesberg

**Einstein-standard
– Menneskehedens fremtid i
rummet.**

Del I af LPAC-webcast, 30.

sept. 2016

Lyndon LaRouche: »Det vigtigste spørgsmål, der konfronterer menneskeheden, er, hvilke er de eksisterende potentialer, på hvilke menneskehedens fremtid er beroende? Hvilke er de videnskabelige opdagelser, der må gøres af den unikt kreative art, som er mennesket, og på hvilke vi kan skabe en sand og vedvarende fremtid for den menneskelige art?«

Download (PDF, Unknown)

ECB's Draghi og IMF's Lagarde diskuterer Deutsche Bank: Mig, bekymret?

29. sept., 2016 – To af verdens førende finansielle autoriteter – Mario Draghi fra Den europæiske Centralbank og Christine Lagarde fra IMF – gjorde sig selv totalt til grin i offentlige kommentarer i går, om den bankerotte Deutsche Banks forfatning.

Draghi afgav forklaring for den tyske Bundesbank og var fuld af utroværdige benægtelser af, at Deutsche Bank skulle have alvorlige problemer. Draghi var især omhyggelig med at få ført til bogs, at uanset, hvad der sker, så er det ikke hans skyld. »Hvis en bank repræsenterer en systemisk trussel, kan det ikke skyldes lave rentesatser [som dem, Draghi har gennemført i hele Europa, -red.]. Det må skyldes andre ting«, udtalte Draghi. Efter at have lyttet til hans forklaring, sagde

parlamentsmedlemmet fra CDU, Hans Michelbach, til *Financial Times*, at Draghi »ikke var troværdig«.

I mellemtiden sagde IMF's Lagarde til CNBC, at »Deutsche bank er en systemisk vigtig spiller i det globale finanssystem. Men banken befinder sig i øjeblikket på solid grund, og vi er ikke på et stadium, hvor jeg ser behovet for indgriben fra regeringens side.«

Den tyske regering fortsætter med højlydt at proklamere, at den ikke vil redde Deutsche Bank, men nu stirrer den ned i en flok spekulanter lange geværløb. Dagens *New York Times* rapporterer, at »Deutsche Bank er short-handlernes darling«, hvilket vil sige, at hedgefonds og andre internationale spekulanter spiller imod Deutsche Bank i overbevisningen om, at den tyske regering sluttelig vil blive nødt til at redde banken til tonen af milliarder af dollars. *The Times* skriver, at »Deutsche Bank er beroende af flygtige kortsigtede lån til finansiering af en risikabel portefølje af derivater, ejendoms lån, der udgør sikkerhed for værdipapirer og andre aktiver, der er svære at sælge.« De tilføjer: »Handlere siger, at de mener, at George Soros, kendt for sin heldige spekulation imod det britiske pund i 1992, har flest penge på spil i væddemålet om, at Deutsche Banks aktier vil fortsætte med at falde.«

Hvis Deutsche Bank nedsmelter, vil det så blive ligesom Lehman Brothers' bankerot, der udløste den globale finansnedsmeltning i 2008? – spurgte Russia Today den britiske markedsanalytiker for CMC Markets, Michael Hewson. Slet ikke, svarede Hewson. »Lehman Brothers var ikke tilnærmelsesvis så systemisk betydningsfuld, som Deutsche Bank er, hvilket vil sige, at der ikke findes nogen måde, hvorpå man præcist kan måle, hvad chokbølgeeffekten eventuelt vil blive, hvis investorer mister tilliden endnu mere, og Tyskland overlader banken til sin skæbne.«

Foto: IMF's Christine Lagarde.

Sergej Lavrov i direkte kamp mand-til-mand med BBC

Lørdag, den 1.okt., 2016 – Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov tilstod BBC et interview i går, hvor interviewerens gentagne gange forsøgte at ophidse ham med beskyldninger om krænkelser af menneskerettigheder og krigsforbrydelser, udført af Rusland mod Syrien. Snarere end at hoppe på limpinden, forklarede Lavrov tålmodigt, hvorfor Rusland gør, hvad det gør i Syrien, og hvordan amerikansk opførsel har skabt forværrede vilkår på jorden dér. Lavrov bemærkede, at, lige fra den russiske, militære intervention i Syriens første færd, har Moskva foreslået den amerikanskledede koalition at koordinere kontraterror-operationerne og at udskille samarbejdende oppositionsgrupper fra Al-Nusra og ISIS. Dette er imidlertid, på trods af, at USA gentagende har forpligtet sig hertil, aldrig sket. »Og vi har flere og flere grunde til at tro, at planen lige fra begyndelsen har været at skåne Nusra og bevare dem, I ved, bare for tilfældets skyld, for Plan B eller Fase 2, når tiden var inde til at udskifte regimet«, sagde Lavrov.

Da interviewerens kom med anklager om, at Rusland anvender klyngebomber og anden forbudt ammunition i Aleppo, svarede Lavrov, at dette ikke er sandt. Hele problemet i Aleppo, sagde han, stammer i realiteten fra det faktum, at »USA og koalitionens under USA's ledelse ikke kan, og grundlæggende set nægter, at udskille oppositionen fra Nusra og de terroristgrupperinger, der har tilsluttet sig Nusra. I stedet for udskillelse, ser vi flere og flere grupper, der allierer sig med Nusra, og hver gang, vi slår til mod Nusra, får vi at vide, 'Hør, dette bør I ikke gøre, for der er gode folk lige ved siden af, eller i midten af, Nusras stillinger'.« Lavrov

sagde, at han rejser dette spørgsmål over for den amerikanske udenrigsminister John Kerry, hver gang, de taler sammen. »Han bliver ved med at love, at, så snart vi ophører med at flyve, så snart, Assad ophører med at flyve, så vil de begynde at udskille«, og der har således været mange ophold af 48 til 72 timers varighed. »Hver gang har disse pauser været udnyttet af Nusra til fra udlandet at få flere kæmpere, mere ammunition og flere våben ind.«

Dernæst gik interviewerens videre med at sige, at budskabet fra Washington lyder, at Rusland må ophøre med at bombe Aleppo, eller også vil Washington ophøre med at tale med Moskva om Syrien. »Er I så rede til at standse bombningen, eller ej?«, spurgte han. Lavrov mindede ham om, at USA's budskab [som det blev givet af talsmand for Udenrigsministeriet, John Kirby] faktisk er værre end som så. »De sagde også, at Rusland ville miste fly og soldater, og at russiske byer ville blive angrebet«, sagde Lavrov. »Det var en uacceptabel trussel, og det var måske et signal til dem, der ønsker at gøre dette, om, at de nu kan gå i gang. Det er absolut uacceptabelt og beklageligt, vil jeg sige.«

Et komplet udskrift af interviewet fra det russiske Udenrigsministerium kan læses her: http://www.mid.ru/en/press_service/video/-/asset_publisher/i6t41cq3VWP6/content/id/2481408

Interviewet (med en engelsktalende Lavrov) kan ses på Youtube.

Er befrielsen af Aleppo nær?

Lørdag, den 1. okt., 2016 – Ifølge alle rapporteringer kæmpes der stadig voldsomt, men den syriske hær, med opbakning fra sine iranske og russiske allierede, synes langsomt at rykke

frem mod den jihadi-besatte sektion af den østlige del af Aleppo, især i de nordlige og centrale dele af byen. Ifølge en række opdateringer fra Al-Masdar om krigsskuepladsen, så er den syriske hær stadig stærkt engageret i det nordlige Aleppo i distrikterne Shuqayf og Bustun Al-Basha, som var under oppositionen Fatah Halabs kontrol. Dette særlige fremstød er direkte forbundet til kampagnen længere mod nord omkring Al-Kindi-hospitalet, som først blev indtaget af jihadi-grupper i 2013, og omkring Handerat-flygtningelejren. »Hvis de Syriske Bevæbnede Styrker kan sikre det kampberedte nabolag, der ligger i hjertet af nationens økonomiske hovedstad, ville det betyde, at de kunne angribe Ayn Al-Tal-distriktet i et forsøg på at koble sig til de syriske styrker, der kæmper omkring det berygtede Kindi-hospital«, siger Al-Masdar. »En sådan indsats ville slå det første søm i ligkisten på jihadisternes tilstedeværelse i provinshovedstaden.« Syriske hærstyrker er også engageret i hus-til-hus-kampe i Suleiman Al-Halabi-distriktet, i den centrale del af byen. Al-Masdar antyder, at, når det først lykkes hæren at sikre Suleiman Al-Halabi, vil deres næste mål blive Sakhour-distriktet længere mod øst.

Kampens intensitet og den intense russiske luftkampagne, der støtter den, har skabt frygt i Washington for, at Aleppos »fald« til regeringsstyrker nu er uundgåeligt. Kilder i Obamaadministrationen sagde til NBC i går, at regeringen har samlet 10.000 tropper – fra hæren, fra Hezbollah, fra iranske og diverse andre militser – rundt om byen. Tropperne, der i den seneste uge har samlet sig, menes at omfatte så mange som 3.000 soldater fra Iran, skal iflg. rapporter være i færd med at forberede sig til det endelige angreb på jorden, med præsident Bashar al-Assads plan om at knuse oprørsstillinger i det østlige Aleppo og genindtage byen, tilføjer Voice News. »Det er vanskeligt at sige, hvornår, og om, en by eller et befolkningscentrum kunne falde. Men, ved I, i betragtning af den forøgede vold, i betragtning af dens intensitet, er det hårdt ... det kunne blive snart«, sagde Udenrigsministeriets vicetalsmand Mark Toner i går til reportere.

Hvad der yderligere gør denne frygt, som Toner giver udtryk for, større, er den rapport, der tilsyneladende stammer fra *Izvestia* (nu en privatejet avis), om, at Rusland igen har deployeret kampfly til sin base i Latakia, Syrien. Ifølge Al-Masdar News omfatter flystyrken Su-24-bombefly, Su-34-kampfly og Su-25-fly til tæt luftstøtte. Alle tre flytyper havde deltaget i kampagnen, da den russiske præsident Vladimir Putin beordrede en delvis tilbagetrækning i marts 2016. Su-34'erne og Su-25'erne trak sig helt tilbage, alt imens omkring halvdelen af Su-24'erne blev tilbage. Det russiske Forsvarsministerium har ikke bekræftet denne gendeployering, men hvis det er sandt, ville det være i tråd med Putins erklæring fra tidspunktet for tilbagetrækningen om, at denne kun var delvis, og at fly kunne blive sendt tilbage på et hvilket som helst tidspunkt, hvis omstændighederne krævede det.

Foto: 14 timer siden

Multilaterale Udviklingsbanker (MUB'er) må investere billioner i infrastruktur, siger økonom

30. sept., 2016 – I en artikel i dag i Londonavisen *Financial Times* skrev Chris Humphrey fra Overseas Development Institute, »Regeringer i hele verden kæmper med, hvordan de skal imødegå kravet fra FN's 2015-Konference om Finansiering til Investering, om at gå fra 'milliarder til billioner' i investering for at sætte vores planet på en kurs mod en

miljømæssig og samfundsmæssig bæredygtig vækst. MUB'er er på enestående vis velegnede til denne opgave. De har en enorm ekspertise inden for udvikling, bredt globalt medlemskab og en stærk, finansiel model, baseret på at formidle resurser fra private kapitalmarkeder.«

Humphreys artikel adresserede de forestående årlige møder i IMF og Verdensbanken i efteråret 2016 og sagde, »Verdensbanken og fire regionale MUB'er er hæmmet af overdrevent forsigtige finansielle politikker. I stedet for at søge nye kapitalbidrag fra aktieindehavere, hvilket allerede er et diskussionsemne i store MUB'er, og som sandsynligvis bliver mere ophedet til næste år, så bør aktieindehavere i stedet finde måder, hvorpå de kan få mest muligt ud af skattebetalerresurser, som de allerede har forpligtet.« De fire regionale MUB'er, som Humphrey refererer til, er Inter-Amerikansk Udviklingsbank, Asiatisk Udviklingsbank, Afrikansk Udviklingsbank og Europæisk Bank for Genopbygning og Udvikling.

I sin artikel foreslår Humphrey tre forholdsregler, der ville øge MUB'ernes udlånskapacitet. Disse er: anvendelse af indløselig kapital – en garanti fra medlemsregeringer, der er designet til at give sikkerhedsstillelse til købere af MUB-obligationer. Indløselig kapital er aldrig blevet udnyttet i nogen MUB-banks historie, og er betydelig – \$638,4 mia. ved slutningen af 2015 i Verdensbankens og fire store regionale MUB'ers tilfælde, som aktieindehavere har forpligtet under international traktat; en ændring af politikken for, hvordan MUB'er bruger deres egenkapital og en forøgelse af låneporteføljen fra fire til 7,5 gange egenkapitalen, for at indsprøjte yderligere \$380 mia.; samt, at store aktiepostindehavere bør lægge pres på kreditvurderingsselskaber om at revidere deres fremgangsmåde for vurdering af MUB'ers finansielle styrke. Den metodologi, som i øjeblikket bruges af vurderingsselskaber, er urimeligt konservativ og forårsager, at MUB'er i væsentlig grad begrænser deres udlån for at beskytte deres AAA-rating, til

trods for, at de er overordentligt sikre i sammenligning med kommercielle banker, bemærker artiklen.

'Har Deutsche Bank nået sit Lehman Brothers-punkt?'

30. sept., 2016 – Finanspressen er på randen af total panik over den overhængende nedsmeltning af Deutsche Bank og implikationerne for hele det transatlantiske banksystem.

Bloomberg News advarer i en stor analyse i dag om et zombie-banksystem, der bliver til et økonomisk zombiesystem. USA's og Europas banksektor vil postere generelle tab på aktiemarkederne for anden måned i træk i takt med, at frygt for en nedsmeltning rækker ud over en nedsmeltning af kun Deutsche Bank. »Det drejer sig ikke kun om den potentielle risiko i Deutsche Bank; der er nu stor bekymring over det globale banksystem og over, at risikoen vil løbe over fra de europæiske banker«, citerede Bloomberg Michael Ingram fra BGC Partners i London. »Vi har et tæt forbundet finanssystem. På et tidspunkt vil et zombie-finanssystem blive til en zombie-økonomi.«

Ud over DB og Commerzbank AG vil også ING Groep NV annoncere massive afskedigelser i næste uge, og Wells Fargos CEO John Stumpf ser ud til at være på vej ud efter at være blevet grillet i Kongressen. *Bloomberg* bemærker, at flere Federal Bank-præsidenter kræver rentestigninger, og de nævner en tale i dag af Dallas Federal Banks præsident Robert Kaplan som et vigtigt signal.

Market Watch har som overskrift på sin dækning af den tyske bankkrise: »Mening: Angela Merkel har behandlet krisen i

Deutsche Bank inkompetent, som alt andet«, af Darrell Delamaide. »Det ville være en sørgeligt passende topsten på Angela Merkels ternede embedstid som tysk kansler, hvis hendes mishåndtering af Deutsche Bank-krisen fører til en kaskade af bankfallitter i Europa og fuldfører hendes ødelæggelse af euroen.« Delamaide bemærkede en tidligere spalte i *Market Watch* af Matthew Lynn, med krav om, at Merkel omgående annoncerer en intervention for at redde Deutsche Bank. Han trak en parallel til kollapset i 1931 af tyske og østrigske banker, der førte til den Store Depression, lige så meget, som Wall Street-krakket i 1929 gjorde. Med en bemærkning om de valgnederlag, som CDU har indkasseret på det seneste, bemærker forfatteren Merkels nylige undskyldning for »ikke at have været tilstrækkelig opmærksom på den voksende krise i Mellemosten og dennes potentielle indvirkning på Europa«. Og grunden til, at hun ikke var tilstrækkelig opmærksom, var, at hun var fikseret på sin skyklaps-politik med at banke Grækenland ned i jorden for at komme galt af sted mht. de strenge betingelser, som Tyskland har indført for euro-medlemskab. Under denne langvarige krise afviste Merkel ethvert kompromis eller enhver fornemmelse for europæisk solidaritet, mens hun drev Grækenland ud i en ødelæggende recession.« Efter at Delamaide har gennemgået det historiske forløb med Merkels svigefulde bagtalelse af Helmut Kohl, hendes mentor, og dernæst et afkortet historisk forløb af Deutsche Banks død efter Herrhausen-mordet, under en række udenlandske direktører i kølvandet på den ilde begrundede beslutning om at overtage Morgan Grenfel, konkluderer han: »Det er virkelig utænkeligt, at selv Merkel rent faktisk ville tillade Deutsche Bank at gå fallit, men hendes modus operandi med at vente for længe med at anerkende kriser, og dernæst sparke dåsen hen ad gaden (udsætte beslutningen), har måske allerede forvoldt uoprettelig skade.«

Wall Street Journals hovedhistorie i Penge & Investeringssektionen er »Deutsches Lehman-Dilemma«, som bemærker, at Lehman faldt, fordi de manglede tilstrækkelig kapital, da

investorerne flygtede, og DB anskues med en parallel hertil, idet hedgefonds trækker sig ud. »Lehman lærte alle, at der ikke er meget fordel i at bevare sin eksponering«, citeredes en hedgefund-manager. DB er dog sluttelig anderledes end Lehman, fordi, »Vigtigst, så har Deutsche adgang til den Europæiske Centralbank som sin sædvanlige pantelåner, hvilket betyder, at DB kan forvandle selv rimeligt vanskeligt salgbare værdipapirer til kontanter, hvis det behøves.« Men »Intet af dette gør Deutsche immun. Ingen mængde af likviditet vil nogensinde være tilstrækkelig, hvis klienter eller indskydere mister tilliden, fordi ikke alle værdipapirer kan omveksles til kontanter i ECB.« *The Journals* egen løsning er at røvre de nuværende aktieindehavere ved at udstede nye aktier, og således yderligere udvande værdien. »Deutsche har modstået dette i takt med, at dets aktier falder yderligere. En lærestreg fra Lehman er, at de for stolt afviste redningskapital, fordi de ikke kunne lide prisen. Deutsche bør agte sig for at følge den samme logik.«

Fox News' dækning bemærker, at Deutsche Bank CEO John Cryan udsendte et åbent brev til ansatte med forsikring om, at banken er tilstrækkeligt finansieret (med egenkapital) til at klare sig igennem krisen, som på det seneste blev udløst af, at 10 hedgefonds short-handlede DB. Han nævnte også Goldman Sachs-aftalen med Justitsministeriet til \$5 milliard som et mere sandsynligt resultat for DB, og ikke den pris på \$14 milliard, som Justitsministeriet lagde på bordet i starten af forhandlingerne med Deutsche Bank. Artiklen nævner muligheden af en fusion mellem DB og Commerzbank, som, bemærker *Fox*, har sine egne problemer.

Faktisk antyder andre nyhedsindslag, at Justitsministeriet arbejder som en rasende på en »bred aftale for alle« med DB, Barclays og Credit Suisse, som, iflg. en redegørelse i *Financial Times*, præsident Obama ønsker at afslutte, før han forlader embedet. DB har hensat 4,5 mia. euro til bøder og juridiske omkostninger i forventning om en sådan favorabel

aftale ('sweetheart deal').

'Hvis Deutsche Bank kollapser, og hele systemet med det ... så taler vi om intet mindre end overlevelse midt i ubeskriveligt kaos'

Paris, 30. sept., 2016 (Nouvelle Solidarité) – En fransk analytiker siger, at, om Deutsche Bank bliver reddet eller ej, så er der ingen garanti for, at systemet ikke falder. Charles Sannat, en skarp, uortodoks finansanalytiker, der ikke mangler humor, analyserer i dag på sin blog, »Insolentiae«, hvad konsekvenserne af DB's bankerot, og også af en eventuel bailout, vil være.

Sannat gennemgår markedernes og oligarkernes argumenter. Vil DB blive reddet? Ja, »Da Deutsche Bank stort set er i systemisk størrelsesorden, så vil, hvis den falder, hele verden falde med den, og derfor bliver den reddet.«

Har vi midlerne? »Ja, selvfølgelig ... Det er nok bare at trykke penge, og Mario Draghi varmer allerede maskinerne op i kælderen.«

Hvad med derivaterne? »Jamen, det er kun på papiret (potentielle engagementer såsom f.eks. en garanti), i virkeligheden er det noget mindre problematisk. Hvor meget

mindre? Svært at sige, men hvem bekymrer sig? ... vi skaber de nødvendige penge.«

Hvad med inflation? »Frygt ikke. På kort sigt er det ikke penge, der vil cirkulere i systemet«, men blot for at fylde hullerne op, dvs., det er en »likviditetsfælde«.

Det virkelige problem er et »politisk problem« for Merkel, siger han. Det er umuligt for hende at gå tiggergang til ECB om en billion euro for at redde DB, hvilket vil smide hele det der med »germansk strenghed« ud af vinduet«!

Sannat spekulerer, at det, de vil gøre, er at gennemføre det alligevel, ved at gøre det til et europæisk problem og bringe andre insolvente europæiske banker ind, som Santander fra Spanien, de italienske banker osv., og så gøre det til en europæisk bailout.

Bør vi gå i panik? »Hverken mere eller mindre end sædvanligt«, siger Sannat. Dette er et godt eksempel, der viser, at »intet er blevet løst« og at gå bort fra banker og ind i håndgribelige aktiver: guld, jord, lidt kontanter – »og glem ikke et par poser ris og dåsemad ...«

»Hvis DB kollapser, og hele systemet med det ... så taler vi om intet mindre end overlevelse midt i ubeskriveligt kaos. Det er grunden til, at jeg tror, de vil redde bankerne én gang til, minimum, og så starter det hele forfra igen om to år.«

Billede: »Ligningen om de blinde, der fører de blinde« (hvorved de alle uvægerligt trimler ned i grøften). Pieter Bruegel den Ældre, 1568.

Lyndon LaRouche: Vi må have en revolution i ideen om videnskab for at overleve!

Leder fra LaRouchePAC, 30. sept., 2016 – Under en diskussion i dag med LPAC Politiske Komité, Basement-videnskabsteamet og andre, erklærede Lyndon LaRouche, at, med mindre vi kan udvikle menneskers intellekt på en ny måde, gennem at gøre nye opdagelser af videnskabelige principper, så vil vi ikke overleve. Evnen til at skabe nye former for videnskab er nøglen til menneskeheden, og dette er for lidt kendt, som et resultat af århundreders kulturel degeneration, hvor al fokus, i heldigste fald, lå på gimmicks og færdigheder. Der har været en vedvarende, induceret degeneration af det menneskelige intellekt, til en tilstand, hvor nye ting aldrig overvejes. Vi må genoplive videnskab – og udforskning af rummet er én nøgle. Dette er det umiddelbare, vigtige spørgsmål over alle andre. Menneskeheden er blevet bedøvet af sin kultur, og nu er tiden kommet, hvor vi må komme i gang med ægte videnskab. Uden det klarer vi det ikke.

Vi har evnen til at ændre reglerne for eksistens på planeten, og vi må derfor have en mere intens kampagne. Vi må genoplive Einstein-princippet. Dette er, hvad mennesket har brug for. Gør det umulige! Einsteins mest avancerede arbejde, som kun få forstår, handlede om, hvordan menneskeheden kan udvikle menneskeheden ved at vedtage de rigtige regler. Vi må nu komme ud af det, vi har ligget under for, med det, som fortiden har gjort ved os alle.

Vi må revolutionere *ideen om videnskab*, for det er, hvad USA og Europa har mistet. Visse dele af verden, som Kina, har været i gang med at undersøge ting af en højere orden. Kina er f.eks. i færd med at udvikle projektet om Månens bagside, og dette er meget vigtigt. Dette aspekt af det kinesiske,

videnskabelige arbejde er det bedste til at formidle til folk, ånden af denne presserende nødvendige ændring i metoden til tænkning. Månen har stadig karaktertræk, der stort set er ukendte for os. Kina udforsker disse ukendte faktorer, og denne mentalitet må være fokus for vores indsats for at genoplive ægte videnskab. Vi må bevæge befolkningen ind i nye områder, der giver dem evnen til atter at tænke.

Selvfølgelig må vi tage os af afgørende spørgsmål som faren for en atomkrig, Deutsche Banks kollaps og det umiddelbart forestående kollaps af hele det globale finanssystem, med mindre Glass-Steagall omgående implementeres – men, med mindre, man fæstner opmærksomheden på dette dybereliggende spørgsmål om at ændre menneskehedens formindskede kreativitet og indlede et nyt, videnskabeligt udsyn, så findes der ingen fremtid.

Hvilket eksisterende potentiale må vi have udviklet, hvis vi skal give menneskeheden en fremtid? LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast, 30. sept. 2016

LaRouche: »Det vigtigste spørgsmål, som mennesket står overfor, er, hvilke er de eksisterende potentialer, på hvilke menneskets fremtid beror? Hvilke er de videnskabelige

opdagelser, der må gøres af den unikt kreative art, som er menneskeheden, og på basis af hvilke vi kan skabe en sand og vedvarende fremtid for den menneskelige art?»

Engelsk udskrift:

WHAT ARE THE EXISTING POTENTIALS WHICH MUST BE DEVELOPED IF WE ARE TO GIVE MANKIND A FUTURE?

LaRouche PAC International Webcast
September 30, 2016

MATTHEW OGDEN: Good afternoon! It is September 30, 2016.

My name is Matthew Ogden, and you're joining us here for our weekly LaRouche PAC webcast on Friday evening. I'm joined in the

studio by Jason Ross and Benjamin Deniston of the LaRouche PAC science team, and via video by Diane Sare and Michael Steger, both of the LaRouche PAC Policy Committee.

We spoke with Lyndon LaRouche just a short time ago, and Mr.

LaRouche's opening remarks are as follows: He says, "The most important question facing mankind is what are the existing potentials on which mankind's future depends? What are the scientific discoveries that must be made by the uniquely creative

species that is mankind on which we can create a true and sustainable future for the human species?" Not a practical question, but a truly scientific question in a truly scientific

sense. Now Mr. LaRouche's remarks come right in the wake of the

absolutely victory, the deafening defeat that we have delivered

to Barack Obama with the resounding override in both Houses of the United States Congress – both the Senate and the House – of

Obama's veto of the JASTA bill. It's widely acknowledged that the LaRouche Movement, those of you who are watching this broadcast here today, played a central role in that victory alongside the 9/11 families. I think it's clear that the courageous and consistent and sustained leadership of Mr. LaRouche himself on this, has delivered this historic defeat of Obama.

Now we know, as Obama's disgustingly arrogant response to this override that was handed to him demonstrates very clearly, where he said, "This is the most embarrassing moment in the history of the United States Senate," and so forth; you're dealing with a narcissist here. And a narcissist, when delivered this kind of defeat, is very dangerous. And we're seeing the danger of the escalation to the point of nuclear war of Obama's personal desire to confront both Russia and China; the refusal to allow the peace process in Syria to work. And also the total breakdown of Deutsche Bank, number one, and the entire rest of the financial system. It's been said that this is a zombie bank walking which is creating a zombie economy; this is way worse than the Lehman process. So, the next step is obviously the immediate restoration of Glass-Steagall.

However, as Mr. LaRouche was emphatic today – and we are going to have his remarks written up and circulated widely for you to read verbatim – the solution to this is not a practical question. We need to throw in the garbage can all the failed ways of thinking; and we need to create an entirely new outlook on mankind's relationship to the Universe. So, we're going to have a somewhat in-depth presentation and discussion on some

of
those questions here today. We thank you for joining that
discussion, and hope to have full participation. So, I'm
going
to hand it over to Ben to get that discussion started.

BENJAMIN DENISTON: I think Mr. LaRouche definitely
raised
the bar in our discussion with him this morning; and I think
it's
a very apt and useful intervention into the way many people
are
thinking about the situation, because as you said, we've had a
huge victory with Obama being just slammed on his attempted
treasonous veto of the JASTA bill and protection of the
Saudis.
So, this is a major victory, but coming out of the discussion
with Mr. LaRouche, I think it's a victory for our cause as a
movement that Mr. LaRouche has uniquely created; and our
mission
as a movement, which is to move mankind forward from the
highest
level. This is not just a victory in terms of DC politics;
it's
not just a victory in terms of party debates and the normal
terms
of politics people think of in the United States today. It's
a
victory in terms of our mission as an organization to go from
the
highest historical, scientific level, understanding what the
heck
is mankind on this planet. What are we trying to do; what is
our
mission as a species here? That's what we're fighting on; we
have to deal with these kinds of issues, and we have to defeat
these terrible forces that are holding mankind back – Obama is

exemplary, the Saudis are exemplary. But victories against these evils are victories for the cause of real progress; real economic progress as Mr. LaRouche understands it.

As he said earlier today, real economics as he understands it, is very different than what normal people think about economics. It's not just about money issues, or even production or products or something like that; but if you're talking about economics, you're talking about the human species. You're talking about how do we progress; how do we move mankind forward?

Progress for mankind has always been, and will always continue to

be if we continue to exist, fundamental creative revolutions in

what the human species really is. It's not about how much you produce, the productivity of your labor force, how much credit you're spending, how much money you're putting in. Those are components, but if you're talking about real, fundamental human

progress, economic progress, the core goes to how is that mankind

uniquely completely changes the nature of his existence on this

planet in this Universe more generally? That's something mankind

does; the entire history of mankind, when we haven't been held back by empires, oligarchical systems, degenerate ideologies as

we have largely dominating today. Mankind's nature is complete

revolutions where in effect, it's as if we really create the human species anew on a higher level. So, that's our mission

as

mankind today; that's what the fight is today.

From the discussion and Mr. LaRouche's emphasis, he is emphasizing that this has to be upfront and center. That's what

we're fighting for; that's our mission on this planet. That means science; that means real science. That means going into space; that means what China is doing with their lunar program.

Bringing mankind into the Solar System as a real creative force

in the Solar System in the way mankind has never done. What China's doing with their lunar program, their current focus on the lunar far side; a completely mysterious area in many degrees.

A region that is absolutely unique in the immediate vicinity around the Earth; that will give us completely new insights into

the Universe more broadly. These are the kinds of pursuits that

enable mankind to come to these new, higher levels.

One thing I wanted to put on the table today, a subject

that's been a longstanding discussion with Mr. LaRouche and our

science team, is this issue of the Galaxy, the galactic system.

This defines a new frontier, the new domains of scientific revolution that are the substance of what mankind does to completely transform his existence. I think it's apt in the context of this victory to assess what these new future discoveries can be; what we should be looking towards. Because

as he said earlier today, it's not just about repeating something

you've done before; it's always something fundamentally new.

And

the Galaxy is something fundamentally new, really. We don't understand how the Galaxy works, and we know coming to a higher understanding of that – a real scientific understanding of that – is the kind of thing that will transform what mankind is in the most fundamental sense in this Universe.

So, we're living in this galactic system; and again, this determines more about our lives here on Earth than people tend to realize. This is still a very slow realization; only a handful of the population – small layers in the scientific community – are really pursuing and presenting that. The conditions here on Earth that we live in and experience are not Earth conditions; they're not even Solar System conditions. They're galactic conditions. Just to highlight one example we've discussed before, we're living in a galactic climate. If you look at the Earth as it exists today, the largest scales of climate change that occur, are a function of our relationship to our galactic system, for example. We're used to the Earth as it is today. For much of modern civilization, the Earth has been relatively similar to how it is today; but the conditions that we experience now are a function, to a very large degree, of our current galactic relationship.

For example, we've cited that on very long timescales, the motion of our Solar System into and out of the Galaxy's spiral arms, for example, determines some of the largest variations we see in the climate record. The reason why we have ice-caps at all, for example; you look at a map, you see Antarctica, it's covered in ice. You ever see it not covered in ice? You ever

gone to the islands of Antarctica and visited lakes there, fished

on Antarctica and seen the wildlife there? No, no human being has ever experienced that; it used to be like that. It used to

just be a land-exposed continent like the other continents.

Why

is it not like that now? Because of a function of our galactic

position, we're in a large-scale glacial period that the Earth periodically goes through as a function of our galactic relationship currently. So, the conditions that we experience,

that we're used to, that we see on Earth, are largely a function

of these larger processes; that being just one example.

We had discussed on one of the New Paradigm shows recently,

a new paper that came out that demonstrated this in a new way. Demonstrating more clearly that the conditions of the atmosphere,

the water cycle, the cloud systems – which play a huge role in climate – are being hour-to-hour, day-to-day affected by this galactic influence. Even just a one-day perturbation of that galactic influence, you can immediately measure the effects. So

when the Sun gets more active and shields the Earth from this galactic radiation effect for just the course of a couple days,

within days after that, you can measure changes in the cloud cover, changes in the water cycle of the atmosphere. So, this galactic input, this radiation, this effect of what we call the

atmospheric system of the Galaxy, is a continuous input that determines the conditions we experience here on Earth.

That's just an opening example to start to get people to

think about the fact that we're part of this much larger system.

We're not living on Earth and there's some galaxy out there; we've living in the galaxy. The galaxy is what we're a part of.

It's a larger system, but the point is, it's a larger system we

don't yet understand. To draw an analogy, it's like looking at

the Solar System before the time of Kepler. The Earth was part

of the Solar System, but it was not understood; we did not understand the principle of the Solar System. It took a real creative revolution, a creative discovery to understand that.

We

have not yet done that for this larger galactic system. We have

not yet gone through the type of creative discovery that really

elevates mankind to a new level of fundamental relationship to the universe by understanding these higher order principles of the galactic system.

A lot can be said, but just to point to another example, we

have some sense of the Solar System's orbiting through the galaxy, moving through the galaxy. We have some sense, according

to the records, that that determines climate change; potentially

evolution, the development of life are also things that have been

related to the relation of our Solar System to the galaxy. Those

are large topics I'm just citing; a lot could be said on this.

We have a sense of these records, and the relation of these records; but the actual fundamental basic principle governing the

orbit of our Solar System around the galaxy, or any star around the galaxy is not understood. We don't even understand the basic principles of the orbital relations of stars in the galaxy. This has been cited as a reason to invoke this whole investigation of so-called "dark matter"; it's another subject that would take some time to get into. But the point is, we can't even explain the orbital periods of stars around galaxies with our current understandings of the way galaxy are organized and the principles governing galactic systems.

Not to be too linear about it, I think it's worth drawing a direct relation to science and astronomy before the time of Kepler. Where, for example, you had the attempt to extrapolate from prior conceptions, prior knowledge, a certain way of modelling the Solar System and explaining certain observations. You had models of the Solar System done by Ptolemy, done by Tycho Brahe, done by Copernicus – something people may be more familiar with. But in a sense, all of those attempts to explain the motions of the planets, to explain the Solar System at those times, were extrapolations from a certain assumed method of thinking the way the universe functioned.

What Kepler did was fundamentally different, by actually making a discovery. He didn't just extrapolate, extend further, prior conceptions of how the solar system worked – how they

thought it worked, how they assumed it worked, based on certain assumptions. He introduced a discovery, something that {he} generated, uniquely, as a creative thought, and that was what allowed mankind to know the solar system, not an extrapolation from observation, not an extrapolation from data, but an actual {discovery}.

I think that really goes to the core of what Mr. LaRouche has spent decades trying to address, which is that issue of {real creative discovery}, as opposed to {description}, as opposed to what gets discussed often as science today, which is much more empirical descriptions of observation, maybe coming up with certain formulas or certain descriptive relations that describe phenomena, {versus} the idea that there is something fundamentally {different} about what the human mind can generate as a completely new idea, which does not come from the observations, {per se}. Kepler is a very good example of that. Einstein is a very good example of that.

That's the kind of thinking that we need, if we're going to move the human species forward. I think that's Mr. LaRouche's point. We're at a point now, where, if we're going to move mankind in his natural, creative, human direction, it requires these kinds of revolutionary discoveries of the very fundamental organization of the universe. That does not come from the type of so-called "science" that's often taught today, which, I think, is why Mr. LaRouche is highlighting Einstein as such a {critical} figure at this point, one of the last people who really had an

insight into this fundamental difference between real human creative discovery and mere description, mere observation. A lot can be said about that.

I just want to cite one more example, before getting into maybe some discussion about this. Recently we just got, I think, a very interesting new, initial, preliminary of many of the stars surrounding us in our galaxy. This comes from the so-called Gaia satellite. What that Gaia satellite is doing now, is mapping very precisely the positions and the motions of a billion stars surrounding us. We'll have to wait a few years for the full map to be created. But this is a very exciting, very interesting mission that's going on right now. We're going to have a map of the motions – direct observations of the motions and the directions – of a billion stars surrounding us. This is going to give us the best observational data we've ever had about how our galaxy functions, how many galaxy functions, really. We're going to have direct measurements of a substantial – still small, but substantial – sections of our galactic system as a whole. We will then be able to measure, with more accuracy than ever, how things are moving, where things are moving, what structures are there, how different structures are moving.

But, if we don't then continue to then put the emphasis on

the issue of actual creative discovery, that's not going to do the trick. That's going to take us one step. I think the most apt comparison is Tycho Brahe had made the most accurate observations of the motions of the planets up to his time. But when he tried to explain the solar system, and how the planets moved, he just had another iteration, based on the same assumptions as his predecessors, as Copernicus, as Ptolemy. Even though he had the data, he didn't make the "discovery," to put it in very simple terms. Kepler did. Kepler was able to use that same data to actually make a discovery. He needed the data to do it, but it was something that {he} was able to generate in his own mind, that was the discovery, that was what allowed mankind to really change the way he exists in the universe, by moving to an understanding of the {principles} organizing the galactic system.

I think these are the kind of examples and reference points that we can look to today, for the kind of challenge we are facing now. We're part of this galaxy. This galaxy represents higher-order principles of organization of the universe as we understand it – the universe that we're a part of. Mankind, uniquely, can discover these things, but only when we recognize that it's not just coming from observations or descriptions, but it is the issue of something unique about the human mind and creativity, that is the real substance of science.

I'm certainly no expert on Einstein, but Mr. LaRouche has put a large emphasis on the importance of Einstein's work. As far

as I understand it, [Einstein is] one of the last – if not the last – leading scientist who really waged a fight on this issue, who really had some insight into the fact that there is something remarkable about the fact that the human mind can come to know the fundamental, unseen, organizing principles of the universe. I haven't seen Einstein reflect on his own work in this way, but I think it's rather interesting to just look at his work and the implication of his work on Relativity, where he shows that your basic ideas of space, of time, are not the way the universe is organized. To take it maybe closer to Mr. LaRouche's work, your sense-perceptual interpretation of the universe does not give you a direct understanding for how the universe is actually organized.

But there is something within mankind that's not from sense-perception, that's not just from observation, that's not just from descriptions of data, some potential that mankind has, to come to know the causes, the principles, that are not accessible to sense-perception. At the very heart of it, that is the substance of what enables mankind to be a unique species on this planet. We talk about economics and growth and progress. It is those kinds of revolutions, not economic growth, [but] complete revolutions in what mankind is and what mankind can do on this planet, [that] fundamentally transforms the nature of our existence.

If you look at what level of society existed 1000 years ago, 2000 years ago, 10,000 years ago, to today; that's not just an incremental process of finding and exploiting new wealth, or something. That [progression] is a function of complete revolutions in the very fundamental way mankind relates to the universe. That is our mission today. That's something that's been attacked and written out of science, written out of education, largely, today: this critical issue of actual creative discovery.

Again, I think Mr. LaRouche has defined this and illustrated this better than anyone else I've ever seen: the intimate relation between {that} process and what really moves society forward, what really moves mankind forward.

The challenge that Mr. LaRouche put to us today, I think, is that we're at an historical moment. This is an historical victory. It's not completed, it's not over. There's still a {major} fight going on. But this opens up the potential to actually have some positive solutions. But those positive solutions are not what people normally think about, in terms of "positive solutions", in society today. It's not just about taking on the banks and giving some of their money to other people and redistributing the wealth. We're fighting on a much higher level. It's about how do we actually move human society forward, and what does that mean? That means these kinds of issues: the genius of Einstein, the genius of Kepler; looking to the new areas – the galaxy, the far side of the Moon.

I know that's a very brief and general coverage of a lot of stuff. But I think that's some of the framework that we should discuss, because I think that's the real challenge we have, uniquely, as this organization – the LaRouche organization –

to
fight on that level. I'm sure that other people have some
thoughts, but I think Mr. LaRouche definitely intervened with
a
very provocative and challenging focus today, and I think this
is
maybe a way to open it up and get the discussion going.

DIANE SARE: I just wanted to take a couple examples,
because
it is very provocative. In Einstein's letters, he makes the
point. He said, of course there's a place for empirical
evidence
in science, but the more important the discovery, the smaller
the
role of empirical evidence is. When you think about, for
example,
Kepler, or his conception of the universe – which is a real
challenge to think about what each one of us is, potentially,
as
a human being, and a great deal of faith in Reason, or what it
means to be created in the image of the Creator – Kepler had
an
idea in his mind of a view of the solar system from the
vantage
point of standing on the Sun, as if you were on the Sun at the
center, or slightly off-center, since we don't have circular
orbits of the solar system.

Now think about, in his day, what that looked like.
Not only
had we never gone to the Moon, we didn't even have an
automobile!
I mean, you're talking about the 1600's. So, how is it that
Kepler has a conception of the solar system, as if perceived
from
the Sun? And then his ability, in his own mind, to develop a
conception of what that would mean, in terms of the

relationships

among the planets, which Cusa, who was even earlier and did not

have the benefit of Tycho Brahe's observations, yet Cusa had a certain very clear hypothesis, simply through Reason, about the

way that the solar system could be ordered or had to be ordered,

just based on his ability to try and think as if he were the Creator. How might the Creator of the universe think about what

this is?

Similarly with Einstein, we had a discussion on one of the

Thursday night Fireside Chats. The caller clearly had read Einstein, and he said this seems more like an essay or a philosophical discussion, than what he would typically think of

as "hard science," because, similarly, Einstein was dealing with

Reason. In other words, we have not, so far, had a train that goes anywhere near the speed of light, and if one did, I'm not really sure how well you could see it, if you were standing on a

bank, trying to watch what was going on in such a train.

But Einstein was able to construct "experiments" {in his mind}, which may have been provoked by something was observed or

a phenomena that was not explained. The other thing that he said,

which I found very provocative; he was writing a letter to a friend of his who was, I think, a physicist, and he said, "You know, I really admire the work that you do, because the best you

can get, in scientific experiments, is 'Maybe.' That is, you can

get an outright 'No,' like you have a hypothesis, you try to construct it, you try to demonstrate it, and the thing flops, and then you know that the universe definitely doesn't work {that} way. But, you could construct an experiment, and then you get the result that you're hypothesizing, and then you say, Okay, well it seems that, perhaps, the universe does work {this} way." And Einstein then, of course, says that "The best you get is a 'Maybe,' which always will ultimately will become a 'No," because, as science advances, then, ultimately, you will discover that what seemed to be true in your initial hypothesis, actually is not the whole truth at all."

Therefore, Mr. LaRouche's challenge to us today about developing new types of science. In other words, there are principles which, even to conceive of them, would require a leap beyond, and then the ability, almost, to look back on ourselves, as if from above, or as if from some future point, to determine what should be the next step.

JASON ROSS: I really liked what you had brought up from Einstein about how discoveries will rely less on empirical data; you had brought that up as something that he was saying, because it's a great example. None of the things, many of the things he predicted, it's not that things had been observed and no explanation was available, which he then came up with an explanation for. He did some of that. But the other thing he

did was to forecast events occurring, forecast scientific experiments that could be performed that had never been seen before. People couldn't explain why Mercury's orbit moved the way that it did until Einstein; that was already a problem.

But

nobody had seen light bend around the Sun and wondered why it occurred. Nobody had noticed that the kind of light emitted changed depending on the gravitational field it was emitted in.

These weren't problems that needed a solution; they were things

that Einstein – from very simple principles – realized would have to come about.

I think another thing that's very important about him is

that he was active in many other fields. In other words, he had

a very pervading sense of justice and of honesty, a disdain for

authority in the sense that he should come to his own conclusions

about things and then stick with them once he came to them.

This

is what made it possible for to do things like discard the notions of space and time that people had. This wasn't an easy

thing; it was a difficult concept to get, it was shocking to Einstein as well. But he realized that it had to be the case.

He also was very adamant in his day – see, people alive and maybe some of our viewers can recall this; during Einstein's life, he was known as an outspoken political figure. He made commentary on political events all the time, and as far as the coverage that he got in newspapers, a lot of it was about what he

did with science; but a lot of it was about his stands on things.

For example, he said that academics should just refuse to

testify

at the McCarthy hearings. He said, "Don't use the 5th Amendment

as an excuse, use the 1st! You should be able to say what you think and discuss ideas without being called to account by the government for it. What is this, Nazi Germany?" He saw the anti-Communist crusades being conducted as being very similar to

something he saw in Germany; where the Nazis began by taking out

the Communists.

OGDEN: It earned him a very extensive FBI file.

ROSS: Yes, an 1800-page FBI file, full of mostly crap.

Well, if you're trying to make someone good look bad, you're going to have to fill your file with a bunch of crap. It was astonishingly incompetent by the FBI, although maybe it's par for the course for them.

The other thing, take racism, for example. This is something that he spoke frequently about; that he made an exception to his general tendency not to go to ceremonies at colleges to get honorary degrees. He had had enough; he found the ceremonies sort of obnoxious. But he made an exception to go

to what billed itself as the first institute for higher learning

for blacks in the United States – Lincoln University. He went there to get his honorary degree and lecture on relativity and on

racism. So, he was a committed overall person, who also had his

standards – I'll bring up one more topic – in music and culture. His use of the violin is famous; his affection for music is well-known. He played his violin at events, benefit

concerts. Once when he was asked to give a speech, he said, "You know, I'm going to play my violin instead; I don't really have anything to add to what the other speakers said." So, he pulled it out and performed.

He lived at a time – think about this – the early 1900s, the first half of the 20th Century. This is a period that Lyndon LaRouche has identified as a willful destruction of culture – both in science with the replacement of science by mathematics, and culturally after the death of Brahms by a changing basis of what it would mean to be culture or to be music. Where anything goes, and Stravinsky's "Rite of Spring", which invites the audience to join him in a murder of a virgin to satisfy the gods, is considered to be art in just the same way that Beethoven's Ninth Symphony, the {Ode to Joy}, the sense that all men are brothers, is art. So, a rejection of reason in the domain of culture; a rejection of reason in the domain of science.

I'll just end with one example on that, which is the field of quantum study; where Einstein, although really pioneering the field of quantum physics, towards the end of his life was seen as an outcast because he held to the notion that fundamentally the universe is real and that it's reasonable. Those concepts were rejected in what became prevalent quantum mechanics, by his friend Nils Bohr, for example; who said that because of what seems to be a lack of determination or of cause when we look

at

processes in the very small, we would have to abandon that concept. We would have to abandon the concept that there is a real world independent of our observations. In a very crude way,

what becomes science, is going right back to what Ben had mentioned about Tyco Brahe; science is set back to the idea that

what can we say about things that we observe. That was the view

of Heisenberg, for example. What can we say about observations

we might make? And throw away the idea that there's something real underneath it; something real that's susceptible to human reason and that should make sense to us as a human-like idea; the

same way that was attacked in culture. So, I think those are several other reasons that Einstein absolutely stands out as a scientific genius and as an incredibly moral person, who allowed

his convictions and his honesty to guide in other fields as well.

Who didn't limit himself to being a scientist, but in fact used

the notoriety he received from what he had done in that field to

advance other causes that he thought the world needed to take on.

MICHAEL STEGER: Yeah, I think you'd be hard pressed to find

someone, if they're a scientific genius, if they're not of a higher moral quality. The discussion so far I think has been very relevant, because over the course of the last 30 days, we have clearly gone into a different period. We are at a point that mankind has never been before. That's not simply from the

standpoint of a timeline perspective; we are at a qualitative
—
these last 30 days have seen a qualitative transformation in
the
condition of mankind. But that cannot be measured from past
events; it can't be measured based on anything mankind has
ever
experienced before. It has to be measured on where we're now
going to take this new condition of mankind. What is going to
be
the direction? What is the scope or perspective of mankind's
actions in the universe? What new discoveries, what new
principles will be discovered that create the conditions for
mankind to substantiate and develop an entirely new human
species? The level of coordination on this planet now among
nations is of an extraordinary level; one that's
unprecedented.

That major nations on the planet today have a capability of
coordinating the most broad and in-depth scientific and
technological revolution that mankind has ever seen, among
billions of human beings. That is something that is beyond
unprecedented; it is a fundamental shift in the universe
itself.

This recent expression of humanity within the US Congress only
typifies what more is possible; because we are now in a
condition. What China has established with its space program,
and the capability that you have within the major nations; you
see endeavors by India, by Russia, by nations of South
America,
Africa, Europe. And really a revival of the United States
towards this question of what is mankind in the universe.
These
bigger questions ultimately, in the pursuit of discoveries as
we've seen with Kepler and Einstein, ultimately have to shape
the
policies themselves that coordinate the development of our
nation

and of mankind as a whole.

This New Silk Road perspective is now becoming an entrenched factor for a growing majority of the population on the planet. Over 4 billion people are already encompassed by the policy. This will likely take another billion people out of poverty over the course of the next 20 years; and that would be at a slow pace. If the United States immediately moves under these kinds of financial breakdown circumstances that are ongoing now; this system – as Mr. LaRouche said yesterday – the crash is on. It's coming; it's here. It's not something you have to argue; it's not something you have to look for indications. It's practically right in front of your face; that's partly why most people can't see it. There is that quality of shift, and under these kinds of circumstances, the question does come up. We are looking at, that what we know of mankind thus far is insufficient; we have to call upon the creative scientists and artists of our society and of the world to participate in a re-conceiving of mankind's new future. I think this is really the endeavor; if you look at individuals like Brunelleschi or Cusa.

We had a discussion with Mr. and Mrs. LaRouche a few weeks ago. This question of, it almost seems as if it comes out of the blue; a new quality of human identity emerges. Something that no one had ever even conceived of before, and yet once it's introduced and takes hold, it seems as if it's the most natural characteristic. Yet, it's a fundamental leap. The

characteristic
of mankind since the Italian Renaissance, the level of
population
growth, the potential density of mankind on this planet and in
the universe fundamentally changed; it's an undeniable
empirical
fact that that had happened. Yet, the cause of it was the
unleashing of mankind's new creative potential. I think
that's
the responsibility that we have as a nation and as a species
for
the future of mankind; to unfold that characteristic of
mankind.
I think what Ben raised on the galaxy ultimately captures it;
because as the Solar System did for Kepler, the galaxy today
presents that next unfolding of the universe in its discovery
for
us. We are at a new era of mankind; and we must move so
rapidly
to consolidate that potential, because it's something that
requires constant creative input and discovery. It will never
rest on its own. It will require from this day forward, a
higher
quality of creative thought than mankind has thus far been
capable of generating.

I think as we probably all agree, Mr. LaRouche has
been the
key figure in initiating this potential and this possibility.
But it's something that really lies upon all of us to continue
and to advance. So, I'll leave my comments there; perhaps
there
are some other thoughts.

OGDEN: One of the things that Jason mentioned, the
role
that music played as an integral part of Einstein's identity,
is

something that can't be overestimated. I think it's often very underestimated, even though it's a well-known fact among some circles. I think the other thing that cannot be underestimated is the role that the music program that's been initiated by Mr.

LaRouche and others who are on this discussion here today, has played in changing the United States. One thing that's very clear, is that nobody really expected this great victory that occurred this week to happen; it kind of came out of the blue. I

don't think that the Obama White House really expected that Congress was going to grow a spine and stand up to him and deliver this kind of rebuke. I don't think the Saudis were expecting that they were going to have to pull out \$5 million and

all the stops and try to intimidate Congress at the very last minute. Where did it come from? I think it's an ingredient that

people might not understand when they have their heads in the practical world of politics. And it's very much what happened two weeks ago up in New York City. A series of concerts of the

Mozart {Requiem} and four African-American spirituals that were

performed by the Schiller Institute chorus; and performed in memory of the victims of 9/11, but also for the cause of justice.

To remoralize those people who, for the last 15 years, have been

so beaten down by the Bush-Obama paradigm; to remoralize them and

to create that surge of optimism for victory that was required to

secure what happened this week. We know that Terry Strada herself was involved in and was personally present at one of

those concerts, and gave a very impassioned speech beforehand on the necessity for securing all-out victory on the fight for JASTA against Obama. But we were told by some of the members of the 9/11 Families this week, that the sound of those concerts was still ringing in their ears; and I think that is something that has had an effect in New York City and a radiating effect across the entirety of the United States. Which is compounded by the victory that occurred this week, but it's inseparable; those two elements. I know, Diane, tonight in New York, John Sigerson – who was the conductor of that series of concerts – is going to be giving a presentation on the scientific rigor, the scientific principles underlying truthful musical performance with the unique Verdi tuning that those performances were presented at. I think this is going to be a sort of continual echo back and forth; the political victories and the musical accomplishments that have occurred and will continue to occur, emanating out of the Manhattan Project.

SARE: I think a part of the power of the music is like making a scientific discovery. When you participate in something which is actually beautiful in the most scientific sense of beauty, you are reminded of your identity as a human being. When we remind ourselves of that principle of what it actually means to be human, there are certain forms of injustice which simply are not tolerable. Things that would make us scared on a

lower level if you think of yourself as an animal, or you think of your life's value being dependent on how much money you earn, or what your status is in society, or what kind of clothing you can wear; then you have a lot to be fearful about. But, if you are reminded that what makes us human, what is actually lasting is a quality which is invisible; which is both in the domain of science as Einstein understood it, and in classical composition; then these other things seem trivial, and there are higher principles which become far more important. I think that's why music was such an integral part of the civil rights movement, for example; where people had extraordinary courage in the face of extreme violence and torture. Music, explicitly Beethoven, was crucial in the freedom movements of 1989 when the Berlin Wall came down. I think it is going to be crucial today for the United States to come into embodying what our nation was actually intended to be by the Founding Fathers. Because we are, after all, a revolutionary republic. You might not think that if you look at the last two administrations, but the intent of our republic actually was completely revolutionary; the idea of a nation which is not based particularly on a land area or a religion or some other construct, but on the idea of human creativity as being the generator of so-called wealth. So, I think that's true. Tonight we'll see what occurs, but John is very creative; and I think it's very useful that we're going to develop this process of our musical collaborators not only

appreciating the work that we've done, but beginning to get insights as to why a group of political organizers would be able to pull off what is seen by many as a very high quality and unique quality of performance; which has to do with this kind of approach to the music, as opposed to the typical, lower level technical or whatever idea. So, I think this will be quite interesting, and will further advance the work.

OGDEN: Well, I think that embodies and typifies exactly what the question that's been opened up today is. I know some of the work that Ben was presenting was to be a little bit more elaborated and something that you're working on writing, and I know will be explored further in some of these upcoming shows that we'll be doing on this channel. So, this is meant to open up a lot of questions, and to engage your mind in this process; not to have the answers to all the questions, but to ask them. And make these kinds of breakthroughs in terms of the discoveries that are yet to occur. So, as Mr. LaRouche said, "The most important question facing mankind at this moment is: What are the existing potentials which must be developed if we are to give mankind a future?"

So, with that said, I think we can celebrate our victories, but we can anticipate even greater victories in the future. I would like to thank all of you for joining us here today. Thank you to Jason and Ben, and to both Michael and Diane. Please stay tuned to larouchepac.com; and good night.

Jeff Steinberg fra EIR interviewer senator Richard Black, nylig hjemvendt fra Syrien: Aleppo – hvordan man lyver for amerikanerne. Video, dansk udskrift

29. september, 2016 – EIR's Jeff Steinberg sidder sammen med senator Richard Black fra staten Virginia for at diskutere virkeligheden på jorden i Aleppo, Syrien, vs. de løgne, der gennemsyrrer den vestlige presse. Black er netop vendt hjem fra en rundtur i Syrien, der også omfattede et møde med den syriske præsident Bashar al-Assad, og han har forpligtet sig til at oplyse sine amerikanske medborgere om, hvordan den amerikansk-britiske strategi for regimeskifte er i færd med at ødelægge dette engang fremgangsrigt, ikke-krigeriske og fremskridtsvenlige land.

Jeffrey Steinberg: Det er mig en fornøjelse at være her med den pensionerede oberst i flåden, den republikanske senator Richard Black fra Virginia, der har tjent i Vietnam, og er én af de personer, der er bedst informeret om det, der foregår i Syrien.

Vi har, senator, i de seneste dage set et totalt sammenbrud af

Kerrys og Lavrovs bestræbelser på at nå frem til en form for fælles amerikansk-russisk militæroperation for at udslette ISIS og Nusra, som er al-Qaeda-grupperingen i Syrien. Vi så en overlagt sabotagehandling – det er vist ikke at springe ud i en formodning – med bombningen af en syrisk hærstilling blot dagen eller så efter, at en aftale blev indgået mellem USA og Rusland ...

Senator Richard Black: Og det er sket for anden gang, for øvrigt, så dette er tydeligvis ikke et uheld.

Steinberg: Korrekt. Så jeg mener, at vi nu har kurs mod en situation, hvor, på trods af al propagandaen, så er der en mulighed for, at denne krig faktisk kan vindes i klassisk militær forståelse, og jeg vil bede dig om at give os en analyse, en forklaring, en vurdering af det, der foregår netop nu i Aleppo, for dette er virkelig et afgørende slag – det er lidt som den syriske krigs 'Gettysburg', hvor konsekvenserne af en slående sejr til de syrisk/russisk/iranske styrker fundamentalt ville ændre hele situationen. Jeg mener, at manglen på mediedækning, der har nogen som helst dybde eller indsigt, skaber et virkeligt vakuum og en forvirring for mange amerikanere. Jeg vil bede dig om at give os et billede af, hvad der foregår netop nu, som du ser det, med denne kamp om Aleppo.

Black: Det er ret utroligt – hvis man læser den vestlige presse, ville man tro, at kampen om Aleppo er en syrisk og russisk kamp imod en gruppe civile, og der er absolut ingen diskussion om de fjendtlige styrker. Det, der er sket, er, at, for mange år siden, tidligt i krigen, angreb de forskellige terrorist- og oprørsgrupper, og det lykkedes dem at indtage en del af Aleppo. Der, hvor de står i dag, er, at 1 ud af 8 indbyggere i Aleppo iflg. rapporteringer skulle befinde sig i den del, der er besat af oprørsstyrkerne. Den syriske regering har i årevis forsøgt at indeslutte og belejre denne sektion af Aleppo, uden held, indtil blot inden for det seneste år, hvor de, gennem en række meget fremragende manøvrer, lykkedes med

at gøre det langt vanskeligere for al-Qaeda, som er den dominerende styrke – den hedder al-Nusra, men det er al-Qaeda, de samme mennesker, der angreb USA den 11. september – de er hjertet og sjælen i terroristgruppen i Aleppo. De fik forsyninger ad Castello-vejen, og endelig, pga. nogle andre ting, som den syriske hær gjorde, lykkedes det dem endelig at afskære Castello-vejen og lukke den og grundlæggende set lukke af for den eneste forsyningsrute til det, der nu er blevet til Aleppo-lommen, som nu er totalt omringet, så i militære termer refereres der til den som en lomme. Oprørerne påstår, at de udgør en kvart million civile inden for Aleppo-lommen; de har en kendt historie for en ca. firefoldig overdrivelse, så det kunne være 80.000, og det ville ikke overraske mig, hvis det var det korrekte tal; men der er civile dér. I forsøget på at bryde afspærringen og skabe en anden forsyningsrute – Castello-vejen ligger i det nordlige Aleppo – angreb al-Qaeda inde fra Aleppo-lommen, og ligeledes en lignende hær udefra – totalt set en hær på omkring 40.000, henved to fulde, amerikanske divisioner, tungt pansret og mekaniserede – og det er utroligt; vi hørte så meget om én lille dreng, der var bedøvet og havde støv i hele ansigtet, og vi tænkte, dette er verdens ende – det var den store historie. Men den historie, som medierne undlod at berette, var, at der var, hvad der svarer til en amerikansk, tungt pansret brigade, en al-Qaeda panserbrigade, der angreb og forsøgte at bryde ud, og de anvendte 95 tanks og skønsmæssigt 8-10.000 jihadister. Det var der intet spor af; det eneste, man så, var en lille dreng på en bus. Dette er en krigsskueplads; Aleppo-lommen er en krigsskueplads. FN og alle de andre, USA, vi siger, du gode Gud, vi må få føde og forsyninger til disse mennesker; man plejer typisk ikke at forsyne sine fjender. Da vi bekæmpede Tyskland, sagde vi ikke for Berlin, åh, vi må standse al kamp, vi må få føde og forsyninger til den nazistiske hær og til de mennesker, der er omringet. Den syriske hær, og den syriske regering, har gjort det klart, at alle, der ønsker at komme ud, kan komme ud; de får fri og sikker passage, og de har en lang historie for faktisk at gøre dette, og det er således

helt klart, at de civile kan komme ud, når blot oprørerne, terroristerne, vil give dem lov. En gruppe forsøgte at komme ud, og al-Qaeda dræbte 26 af dem, mens de forsøgte at komme ud. Men jeg mener, at, i stedet for, at FN lægger pres på den syriske regering, så må de lægge pres på terroristerne og deres allierede, tyrkerne, saudierne, qatarerne, og sige, hør, lad de civile komme ud. Vi ved, at den syriske regering vil give dem føde, husly, steder, de kan være; alt, hvad de behøver, inkl. lægehjælp og medicin, for der er rigeligt med hospitaler i Aleppo ...

Steinberg: ... i de andre dele, der er under regeringskontrol, henved $\frac{3}{4}$ af byen.

Black: ... ja, i de andre dele; det er mere end $\frac{3}{4}$, det er langt den største del. Men altså, lad os skabe nogle arrangementer, og jeg er ikke i tvivl om, at, hvis man går til præsident Assad og siger, hør her, vil du etablere en proces, der giver alle de tilbageværende civile, kvinder og børn, og faktisk også enhver kæmper, der vil nedlægge våbnene, mulighed for at komme sikkert ud, og jeg er ikke i tvivl om, at han ville sige ja. Der er visse ekstraordinære krigsforbrydere, der er i Aleppo-lommen, såsom den gruppe, der hedder al-Zenki, 1000 jihadi-krigere, der alle bliver betalt af den amerikanske skattebøger; vi betaler rent faktisk deres lønninger, og for ikke så længe siden begik de en forfærdelig grusomhed, da de kidnappede en lille dreng, der var en flygtningedreng, og de kidnappede ham fra et hospital, han havde stadig intravenøse nåle i sin arm; og de tog ham til centrum af den oprørsbesatte del af Aleppo, og de skar hans hoved af med en kniv og viftede med det foran skaren og råbte, Allah-hu-Akbar. Det er disse mennesker, hvis lønninger vi betaler, som vi forsyner med antitank-våben, som vi forsyner med forstærkninger, alt sammen med amerikanske skattebetaleres penge. Utroligt! Så jeg vil tro, at den syriske regering ikke vil være villig til ... hvis de er ubestridelige krigsforbrydere, så vil de ikke forhandle med dem. Men jeg mener, hvis man har den typiske jihadist, der

tog derhen for at tjene et par dollars, rejste fra Tunesien, så vil de sandsynligvis sige, vi vil tage ham og give ham amnesti; det har de historie for at gøre og har gjort det om og om igen. Så svaret er, sig ikke, forsyn de civile på krigsskuepladsen; svaret er, se at få de civile væk fra krigsskuepladsen.

Steinberg: Ja, selvfølgelig. Det slår mig, at, pga. sabotagen af den sidste, bedste indsats for et reelt, strategisk amerikansk-russisk samarbejde, at præsident Putin og det russiske militær har været rundt om denne blok tre eller fire gange allerede blot i Syrien, for ikke at tale om løgnene i Libyen tidligere; og nu befinder vi os i en ren kampsituation, hvor, som jeg forstår det, så blev oprørernes forsøg på at bryde belejringen af Aleppo-lommen ikke alene nedkæmpet, men oprørerne led meget, meget store tab, så udsigterne til ikke alene simpelt hen at opretholde denne blokade, men til at gå ind og på afgørende vis nedkæmpe oprørsstyrkerne og herved konsolidere kontrollen med hele Aleppo, er noget, der ligger i kortene, potentielt set i de umiddelbart forestående uger og måneder forude. Og dette er en form for vendepunkt, og niveauet af hysteri, og niveauet af forsøg på at sige, som du før påpegede, at dette er tæppebombning af civile og uskyldige, alt sammen er en refleksion af den kendsgerning, at vi befinder os ved et vendepunkt, hvor hele Obamas politik kunne være totalt i ruiner, og man kunne få en reel militær sejr, hvor den syriske regerings styrker, sammen med fremmede lande, der blev inviteret ind af en suveræn myndighed, rent faktisk kunne opnå en militæresejr, der bringer denne rædselsfulde historie til en afslutning.

Black: Ja, og hvis man tænker over det, så er hjertet og sjælen i de hære, der angriber Syrien, al-Qaeda, og al-Qaeda er den gruppe, der tilintetgjorde tvillingetårnene den 11. september. Hvis det amerikanske folk blev behandlet oprigtigt fra vores regerings side, ville vi se folk, der råbte hurra i gaderne; vi ville sige, hør, vi står for at besejre al-Qaeda,

vi står for at få hævn for det, de gjorde, da de tvang hundreder af mennesker til at springe en kvart mil i døden for at undfly flammerne i tvillingetårnene, og nu har vi dem endelig med ryggen mod muren og kan slå dem, og man skulle tro, at det eneste, der kunne gøre folk vrede, var at sige, hvorfor er vi ikke med dér, hvorfor har vi ikke mulighed for at gå ind og selv levere et par hårde stød. Vi burde tilslutte os russerne og syrerne og besejre al-Qaeda; de er fjenden. Syrien har aldrig begået en fjendtlig handling imod USA; det er, ligesom de andre lande, som vi gentagne gange har angrebet, en neutral, ikke-krigsførende stat, og alt, hvad vi har gjort imod det, har været en illegal aggressionskrig.

Steinberg: Jeg mener, at, i og med det nu er 15-året for det oprindelige 11. september-angreb, så er det, du foreslår, ikke alene fornuftigt, men det er noget, man ville mene, folk ville kræve af deres regering. Jeg vil gerne atter takke dig for en meget oplysende diskussion, og jeg håber, at I, der lytter med derude, forstår, at det, I hører fra Obamaadministrationen, i den grad er en misrepræsentation af det, der foregår, så det er absolut afgørende, at folk som senator Black har en stemme derude, så noget af sandheden bag denne krigspropaganda rent faktisk kan komme frem. Og selvfølgelig, eftersom det er et præsidentvalgår, så er det dobbelt så vigtigt, at det amerikanske folk bliver informeret. Så igen, mange tak, og fortsættelse følger, er jeg sikker på.

Black: Mange tak, Jeff.

Først JASTA

– Nu, VEDTAG GLASS-STEAGALL!

Leder fra LaRouchePAC, 29. sept., 2016 – For fem dage siden udstedte Lyndon LaRouche marchordre for de presserende opgaver, som nationen umiddelbart står overfor: »Tilsidesæt JASTA-vetoet, Afsæt Obama; Vedtag Glass-Steagall!« På daværende tidspunkt rapporterede vi, at »de næste 72 timer bliver afgørende for JASTA og Obamas skæbne, og dermed for USA's og planetens skæbne.«

LaRouche havde ret. Med onsdagens ydmygende nederlag til Obama, med Senatets og Repræsentanternes Hus' vedtagelse af at tilsidesætte hans JASTA-veto, har vi nået vores første mål. »Det her ser godt ud; dette var en særdeles god udvikling!«, kommenterede Lyndon LaRouche i dag og tilføjede: Dette spørgsmål er nu lukket og kan ikke omstødes. Det skete rent faktisk; det var det rigtige; og det kommer til at holde.

Vi har opnået en sejr, der allerede er i færd med at skabe et fundamentalt, strategisk skifte, både her i landet og internationalt; et skifte, som den amerikanske befolkning kun lige er begyndt at fornemme, og som *ikke* vises frem i det aktuelle præsidentvalg-cirkus.

I dag fortsætter vi vores pres: Kongressen skal mobiliseres til at vedtage Glass-Steagall straks, som det første skridt hen imod en generel, økonomisk reorganisering, *før* hele det transatlantiske system falder fra hinanden. Og der er overhovedet ingen tid tilbage til at handle i: Deutsche Bank, Tysklands største bank, er i færd med at synke som en sten og står over for et massivt, spekulativt »shorting«-angreb fra gribbefonde og folk som George Soros, der spiller på, at den tyske regering kan blive tvunget til at redde banken (bailout) – dvs., at spekulanterne er indehavere af 'short'-aktier – til tonerne af et tocifret milliardbeløb i dollars. Og Deutsche Bank er kun toppen af isbjerget af hele det derivat-gennemsyrede, transatlantiske banksystem.

Hvad angår Obama og den skæbne, der venter ham, mindede LaRouche i dag kraftigt folk om aldrig at glemme Obamas ansvar, ikke kun for at mørklægge og forsvare (som Bush før ham) de britisk-saudiske terrorister, der udløste 11. september, men også for alle de amerikanske borgere og andre, som han henrettede i forbindelse med sine tirsdagsdrabsorgier – de hemmelige møder i det Hvide Hus, hvor han personligt besluttede, hvem der skulle dræbes af amerikanske droneangreb. Disse drab er karakteristiske for Obama, erklærede LaRouche; Obama er, i lighed med sin stedfar, en slagter. Obama er en masse-morder på alle skalaer; og alligevel underkastede folk sig ham og beundrede ham som en autoritet.

»Obama er *virkelig* ond«, sagde LaRouche, og han må omgående fjernes fra embedet. Obama repræsenterer et bundløst dyb af ondskab, og han har simpelthen myrdet mange amerikanske borgere og andre. Og der var ingen væsentlig respons, der modsatte sig disse forbrydelser, udtalte LaRouche. Nu kan vi, med det, der er kommet i gang med tilsidesættelsen af JASTA-vetoet, endelig slippe af med denne morder af amerikanske borgere og andre. »Dette er kendsgerningerne,« insisterede LaRouche.

Den politisk set blodbesudlede Obama har på lignende vis besluttet at optrappe sin konfrontation med Rusland og Kina lige til bristepunktet. I går truede talsmand for Udenrigsministeriet John Kirby med at udløse terror *inden for* Ruslands grænser, hvis ikke Putin underkaster sig Obamas alliance med terrorister i Syrien. Den russiske respons til truslen kom prompte, var urokkelig og præcis: »Vi kan ikke betragte dette som andet end en de facto støtte til terroristerne fra USA's side«, udtalte viceudenrigsminister Sergej Ryabkov.

Nu, da det amerikanske folk og dets repræsentanter i Washington har fået en forsmag på, hvordan Obamas onde politikker kan stoppes med et øjeblikks varsel, så lad os smide ham ud – og omgående vedtage Franklin D. Roosevelts

Glass/Steagall-lov.

Foto: LaRouchePAC-aktivister demonstrerer foran Det Hvide Hus for Loven om Retsforfølgelse af Statssponsorer af Terrorisme, JASTA. Obamas veto af JASTA er blevet underkendt af Kongressen, med en hidtil uset tværpolitisk støtte. 20/9, 2016 [Foto/Jason Ross/Alle rettigheder reserveret]

Ifølge TASS udelukker det russiske Udenrigsministerium ikke terrorangreb mod Rusland fredag den 30. sept.

29. sept., 2016 – Ifølge TASS udelukker det russiske Udenrigsministerium ikke terrorangreb mod Rusland fredag den 30. september, på hvilken dag forskellige islamiske organisationer har opfordret til en Verdensdag for Raseriprotester imod russiske antiterror-indsatser i Aleppo. Maria Zakharova, talskvinde for det russiske Udenrigsministerium, opfordrede Washington til at dele enhver information, det måtte have om risikoen for terrorangreb mod Rusland, i lyset af Udenrigsministeriets talsmand John Kirbys trusler mod Rusland.

Foto: Maria Zahkarova

USA: Udenrigsministeriets Kirby udsteder trusler og ultimatummer imod Rusland

29. sept., 2016 – Talsmand for USA's Udenrigsministerium, pensionerede admiral John Kirby, havde fråde om munden i går, fordi russerne undlader at gøre, hvad USA siger, de skal gøre i Syrien, i en sådan grad, at han rent faktisk udstedte, hvad man kun kan fortolke som trusler og ultimatummer.

Efter at forklare udenrigsminister Jon Kerrys advarsel til den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov tidligere i går morges om, at USA overvejede at suspendere den amerikansk-russiske dialog om Syrien, blev Kirby spurgt, hvad konsekvenserne for Rusland ville være, hvis de ikke gjorde, som de fik besked på.

»Konsekvenserne er, at borgerkrigen i Syrien vil fortsætte, at ekstremisterne og de ekstremistiske grupper vil fortsætte med at udnytte de tomrum, der er dér i Syrien, til at ekspandere deres operationer, som uden tvivl vil omfatte angreb mod russiske interesser, måske endda russiske byer, og Rusland vil fortsætte med at sende soldater hjem i ligposer, og de vil fortsat miste ressourcer – måske endda flere fly. Den stabilitet, de hævder, at de søger i Syrien, vil blive stadig vanskeligere at opnå ...«

I Rusland ses Kirbys udtalelse meget klart som en trussel imod det russiske militær og imod selve Rusland. »Vi erklærer endnu engang, at vi er fuldt ud rede til at fortsætte dialogen med den amerikanske side og gå videre med de fælles aktioner til bekæmpelse af terrorister i Syrien«, sagde talsmand for det russiske Forsvarsministerium, generalmajor Igor Konashenkov i

dag. »Men selv den mindste antydning af en trussel mod vore soldater og russiske borgere må imidlertid udelukkes af denne dialog. Spørgsmålet om russiske borgeres sikkerhed, uanset, hvor de befinder sig, er ikke til forhandling. Det er vores første og betingelsesløse prioritet.« Konashenkov udstedte også sin egen trussel. Med hensyn til Kirbys »trussel om potentielle tab« for Rusland i Syrien, påpegede Konashenkov, at Moskva er udmærket klar over, hvor de amerikanske »eksperter, der er involveret i operationel planlægning og overvågning af de militære aktioner«, befinder sig.

Talskvinde for det russiske Udenrigsministerium Maria Zakharova slog ligeledes hårdt igen mod Kirbys trusler. »Mener man ikke, at en sådan bugtaltersnak om 'ligposser', 'terrorangreb i russiske byer' og 'tab af fly' lyder mere som en 'nak dem'-kommando, snarere end en diplomatisk kommentar?«, spurgte hun på sin Facebookside.

Tidligere samme dag var viceudenrigsminister Sergei Ryabkov kompromisløs i sin respons til Kirby. Der kommer ikke flere 7-dages våbenstilstande – fordi de gør det muligt for jihadisternes at omgruppere og genbevæbne sig – og fiaskoen for det diplomatiske spor »fortsætter pga. Washingtons manglende evne til at opfylde sine forpligtelser og løfter«, og er derfor på de amerikanske beslutningers samvittighed.

»Vi er oprørte over den ultimatum-lignende tone i de signaler, vi får. Undertiden hører vi endda kyniske trusler imod os og dem, der virkelig bekæmper terrorister i Syrien. Vi kan ikke anse det for at være noget som helst andet end de facto støtte til terroristerne fra USA«, sagde han. Ryabkov kaldte Washingtons trusler for »et følelsesmæssigt sammenbrud midt i Obamaadministrationens manglende evne til at gennemføre sin del af aftalerne« om Syrien. »USA hælder i realiteten vand på terroristernes mølle og forsyner dem med utilsløret støtte«, understregede han.

<https://www.youtube.com/watch?v=AnefGPhty8c>

Forudindtaget hollandskledet undersøgelse hævder, MH-17 blev skudt ned af russisk Buk-missil i oprørsbesat område i Ukraine

28. september 2016 – Det Fælles Undersøgelsesteam (JIT), der har undersøgt nedskydningen over Ukraine af det malaysiske passagerfly MH-17 den 17. juli 2014, udgav sin tekniske rapport i dag, der erklærer, at flyet blev ramt af et Buk-missil, der blev affyret fra et territorium, som blev kontrolleret af oprørsstyrker, støttet af Rusland. Rapporten erklærer yderligere, at Buk-missilaffyringssystemet var blevet bragt til affyringsstedet fra Rusland samme dag, og returneret til Rusland den nat, angrebet fandt sted.

Der er to ting at bemærke: Obama og NATO erklærede, inden for få minutter efter, at denne grusomhed fandt sted, at Rusland var ansvarlig, uden noget som helst bevis, og de brugte denne falske påstand som basis for at pålægge Rusland sanktioner, der sluttelig førte til det nuværende ræs imod en atomkrig under Obamas direktion. For det andet, så består JIT af repræsentanter fra Malaysia, Holland, Australien, Belgien og Ukraine, under hollandsk ledelse, og placerer således det

anglo-hollandske imperium i chefstolen. Ukraine, som sandsynligvis er ansvarlig for angrebet, burde aldrig have fået lov at deltage, udover, at de skal levere beviser, hvilket Ukraine undlod at gøre mht. mange nøglebeviser, alt imens Rusland, der blev ekskluderet fra undersøgelsen, afleverede alle sine radarbeviser og andre beviser, til trods for, at de vidste, at undersøgelsen var forudindtaget.

Faktisk opdagede russerne for blot to dage siden endnu en kommerciel radarovervågning af området på dagen for angrebet, og stillede det til JIT's disposition med en forklaring om, at det beviste, at der ikke blev affyret nogen missiler fra det oprørsbesatte territorium den dag. JIT skal angiveligt have sagt, at de ikke havde tid til at inkludere dette nye bevis.

Ifølge Sputnik sagde de russiske eksperter, at et missil, der skulle være blevet affyret fra den region, som JIT har identificeret, ikke kunne have undgået at blive observeret i dette nye radarbevis.

Talskvinde for det russiske Udenrigsministerium, Maria Zakharova, erklærede i dag: »De hollandske anklageres konklusion bekræfter, at sagen er forudindtaget og politisk motiveret ... Det lyder som en ond joke, men Ukraine blev gjort til fuldgyldigt medlem af JIT, hvilket gav dem lejlighed til at forfalske bevismateriale og se til, at sagen udviklede sig til deres fordel.«

Generalløjtnant Igor Konashenkov fra Forsvarsministeriet sagde i dag: »Vi har omhyggeligt undersøgt dagens erklæring fra repræsentanterne for det hollandske team ... Lad mig minde om, at alle data, der i dag blev fremlagt under undersøgelsesgruppens briefing, har to hovedkilder: internettet og de ukrainske specialtjenester. Denne informations objektivitet giver grund til tvivl, og som en konsekvens heraf, også konklusionerne på basis af denne information.«

Generalen tilføjede: »Den ukrainske side ligger inde med data over situationen i luftrummet i det område, hvor Boeing 77-flyet fra Malaysian Airlines styrtede ned, fra både civile og militære kilder. Den kendsgerning, at Ukraine ikke har offentliggjort radardata, fører os til den antagelse, at missilet, hvis det var en Buk, blev affyret fra et territorium, der var under det ukrainske militærs kontrol.«

Ministeriet udstedte ligeledes en erklæring i dag, som sagde: »Russiske antiluftskyts-missilsystemer, inklusive BUK, har aldrig krydset den russisk-ukrainske grænse. Dette er, hvad vi på ansvarlig vis erklærede umiddelbart efter styrtet den 17. juli, 2014.«

Kongressen leverer en øredøvende lussing til Obama og anglo-saudierne

Leder fra LaRouchePAC, 28. sept., 2016 – Den amerikanske Kongres leverede i dag en rungende tilsidesættelse af Barack Obamas veto fra 23. september imod S. 2040, JASTA-lovforslaget (Loven om Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorisme), med et stemmetal i Senatet på 97-mod-1 til fordel for tilsidesættelse; og en stemmeoptælling i Repræsentanternes Hus på 348-mod-77. Tilsidesættelsen krævede et flertal på 2/3 i begge Kongressens kamre, hvilket blev opnået med en bred, tværpolitisk margin.

Konsekvenserne heraf er massive.

Med JASTA-loven nu som gældende lov i landet, er de smuthuller blevet fjernet, der blokerede for, at familier og overlevende fra angrebet d. 11. september kunne sagsøge Kongeriget Saudi-

Arabien ved amerikanske føderale domstole, for deres meddelagtighed i 11. september. En høring er allerede planlagt i den Føderale Domstol for New Yorks Sydlige Distrikt i november, og her vil familier til ofre for 11. september endelig blive i stand til direkte at konfrontere det saudiske monarki og forfølge yderligere beviser på den saudiske regerings støtte til 11. september-flykaprerne, hvoraf 15 var saudiske statsborgere.

Muligheden for at gøre nye opdagelser vedrørende den saudiske rolle i angrebet d. 11. september 2001 blev for nylig, den 15. juli, 2016, yderligere forstærket med den offentlige frigivelse af det 28 sider lange kapitel fra den oprindelige Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11/9, fra 2002, som afslører tidligere hemmeligholdte beviser for den rolle, som den tidligere saudiske ambassadør til USA, prins Bandar bin-Sultan, spillede i at støtte mindst to af terroristerne fra 11. september, sammen med dokumentation for flykaprernes tilknytning til snesevis af andre saudiske embedsmænd på alle niveauer i regeringen og kongefamilien.

Prins Bandars rolle i angrebene d. 11. september er af særlig betydning på grund af hans nære forbindelser til Bush-familien og endnu tættere bånd til briterne. Bandar var, sammen med den tidligere britiske premierminister Margaret Thatcher, mægleren i Al Yamamah-aftalen, en tuskhandel om britiske våben for saudisk olie. Under Al Yamamah-byttehandlen blev hundreder af milliarder af dollars omdirigeret til hemmelige, fælles anglo-saudiske offshore-konti, med henblik på at finansiere terrorisme, mord og politiske kup i hele verden. Et fremtrædende medlem af det britiske Underhus, og som også er en højtplaceret person i det britiske forsvarsetablisement, advarede i juni ligefremt om, at, hvis JASTA skulle blive vedtaget som amerikansk lov, kunne det britiske monarki og den britiske regering blive sagsøgt, sammen med saudierne.

»En historisk sejr«

Lyndon LaRouche, hvis Politiske Aktionskomite (LPAC) har mobiliseret intensivt for dagens resultat, beskrev afstemningen som »En historisk sejr. Den er en anledning til glæde; den har vendt et nyt blad i historiebogen. Det verdensomspændende, positive potentiale er enormt.« Men LaRouche advarede imidlertid, »Hvor langt, og hvorhen, det bringer os, er endnu ikke klart. Gør jer klar til at finde ud af det.« Han tilføjede: »Husk, at I har såret Djævelen hårdt. Og Djævelen vil ikke takke jer for det!«

Det overvældende nederlag til præsident Obama og saudierne kom på trods af, at hele Obamaadministrationen var blevet mobiliseret til at lægge pres på Kongressen om at støtte hans veto, og det saudiske monarki har, rapporteres det, hældt \$9,4 millioner ind, i en desperat lobbyindsats for at købe medlemmer af Kongressen. I sidste ende afviste en tværpolitisk koalition af førende senatorer og kongresmedlemmer Obamaadministrationens løgne om, at JASTA udgør en trussel mod amerikanske interesser i udlandet, og de leverede det største politiske nederlag til præsident Obama, siden han først tiltrådte embedet.

I dag afholdt begge Kongressens kamre en to timer lang debat forud for den historiske afstemning, og langt de fleste af indlæggene understregede 11. september-familiernes rettigheder til langt om længe at opnå juridisk retfærdighed, og til at konfrontere det saudiske monarki og dets agenter for deres medskyld i det værste terrorangreb nogensinde på amerikansk jord.

Meget af debatten var optaget af at aflive Obamas påstand om, at JASTA ville åbne op for gengældelse mod amerikanske soldater, virksomheder og diplomater fra udenlandske regeringers side. Førende fortalere for JASTA, herunder senatorerne Charles Grassley (R-Iowa) og Charles Schumer (D-New York), og kongresmedlemmerne Robert Goodlatte (R-Va.) og Jerome Nadler (D-New York) gjorde det gentagne gange klart, at JASTA blot lukker et smuthul i lovgivningen, der har

eksisteret siden 1970'erne, og således nu gør det muligt for amerikanske borgere at sagsøge udenlandske regeringer, der beviseligt har ydet støtte til terrorangreb på amerikansk jord. Men dette smuthul har gjort det muligt for Kongeriget Saudi-Arabien at unddrage sig amerikansk, juridisk retfærdighed i de sidste 15 år, og den mulighed er nu bragt til ende.

Bredere strategiske muligheder

Den succesfulde, tværpolitiske indsats, der underkendte præsident Obamas veto imod JASTA, kan og skal nu, med samme intensitet, rettes imod andre vitale spørgsmål, begyndende med behovet for, at Kongressen omgående vedtager de lovforslag om genindførelse af Glass-Steagall, der allerede er fremsat i begge Kongressens kamre; lovforslag, der sigter mod at opdele for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne, som befinder sig på kanten af et sammenbrud, der er langt værre end i 2008. Tysklands Deutsche Bank, den største indehaver af derivater blandt alle banker i verden, står umiddelbart foran sammenbrud, og hele det transatlantiske banksystem står til at krakke, som et direkte resultat heraf

En genindførelse af Glass-Steagall er det første, uomgængelige skridt mod at lancere en reel, økonomisk genrejsning, gennem massive kapitalinvesteringer i presserende tiltrængte infrastrukturprojekter, forskning og udvikling, og især en genoplivning af Amerikas nu kollapsede NASA-rumprogram. En sådan indsats kan, nu og her, skabe millioner af nye produktive arbejdspladser. I Eurasien bliver et massivt program for infrastrukturinvesteringer gennemført under Kinas ledelse, og under banneret af præsident Xi Jinpings initiativ for Ét bælte, Én vej. Den russiske præsident Vladimir Putin har vedtaget dette initiativ og har foreslået, at den Eurasiske Økonomiske Union integreres i indsatsen, som tidligere USA-ambassadør Chas Freeman nyligt beskrev som det

største infrastrukturprojekt i menneskets historie.

I stedet for at arbejde på at sabotere det Ny Silkevejsprojekt, hvilket har været USA's politik under præsident Obama, bør USA fuldt ud omfavne programmet for Ét bælte, Én vej og således udvide det til at blive en ægte **Verdenslandbro**.

USA's Kongres har for første gang i lange tider handlet med én stemme på vegne af det amerikanske folks vitale interesser. JASTA-loven gavner alle amerikanere og især dem, der mistede deres kære i angrebene d. 11. september, eller selv blev alvorligt såret.

Afstemningen frembyder en større håbets bavn for, at den samme ånd af national interesse nu hurtigt kan overføres til de øvrige handlinger, der er afgørende for USA's og verdens overlevelse og fremgang.

Foto: USA's Senat vedtager med stemmerne 97 mod 1 at underkende præsident Obamas veto af Loven om Retsforfølgelse af Sponsorere af Terrorisme. Få timer senere fulgte Repræsentanternes Hus trop, og JASTA bliver nu landets lov.

Den Nye Silkevej er »vor tids kald«

27. sept. 2016 – I en tale på et seminar om initiativet for Bæltet-og-Vejen, med temaet, »Fælles minde, fælles udvikling«, i Xi'an, Kina, den 27. september, opsummerede Liu Qibao, leder af Kinas Kommunistiske Partis Centralkomites PR-afdeling, resultatet af de første tre år af initiativet for Bæltet-og-

Vejen.

Liu sagde: »Efteråret er høsttid. Det glæder os at se, at siden Bæltet-og-Vejen blev vedtaget, har landene langs med ruten gennemført et stigende samarbejde omkring kommunikation af politik, handel og aktivers konnektivitet, samt udveksling folkene imellem. Som et resultat har den første høst været frugtbar. Et voksende antal lande og internationale organisationer har deltaget i opførelsen af Bæltet-og-Vejen. Kina har underskrevet aftaler med flere end 30 lande og lanceret samarbejde om varefremstilling og produktionskapacitet med flere end 20 lande langs ruten. Det finansielle samarbejde, repræsenteret af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og Silkevejsfonden, gør stødt fremskridt. Flere milepæle-projekter er blevet gennemført. Mellempolkelige interaktioner inden for kultur, uddannelse, videnskab, turisme og handel øges.

»Vi bør bemærke, at resultaterne af tempoet og skalaen af initiativet for Bæltet-og-Vejen har været bedre end forventet. Vi har nu en klarere vision af dette initiativs udsigter og har større selvtillid mht. at opnå den. I øjeblikket har Bæltet-og-Vejen for det meste fuldført planlægningsstadiet og tager nu skridt til konkret implementering og vedvarende udvikling.

Der er en mere udbredt konsensus i det internationale samfund om, at initiativet besvarer vor tids kald og lever op til de relevante landes forhåbninger om at fremskynde udvikling. Det vil være med til at fremme økonomisk vækst langs ruterne og forøge den globale, økonomiske fremgang og således være med til at opretholde regional stabilitet og verdensfred. Dette er blevet tilskyndelsen til alle parter om at tilslutte sig.«

Liu understregede også, at Bæltet-og-Vejen repræsenterer en ny model for win-win-samarbejde.

»Den gamle Silkevej er en stor, historisk skat, og Bæltet-og-

Vejen-initiativet er en kinesisk løsning med orientalsk visdom, designet til at forfølge almen fremgang og udvikling. Selv om Kina er fortalere for Bæltet-og-Vejen og fremmer den, så er den en fælles sag for alle parter. Opbygningen af Bæltet-og-Vejen vil sige at etablere et samarbejdsnetværk til gensidig fordel, snarere end det betyder at skabe en indflydelsessfære. Vi opmuntrer alle blomster til at blomstre sammen snarere end at opføre et soloshow; vi er fortalere for fælles udvikling, og ikke et nulsumsspil. Bæltet-og-Vejen udgør brede og åbne alleer, ikke private, ekskluderende veje«, sagde han.

Med henvisning til temaerne på det nylige Hangzhou-topmøde (G20), understregede han nødvendigheden af innovation.

»Grundlaget for Bæltet-og-Vejen ligger i inter-konnektivitet, og drivkraften udgøres af fornuftigt arbejde og innovation. Imod et bagtæppe af risici og udfordringer, som verden står overfor, er samarbejde om innovation nøglen til at styrke en global, økonomisk genrejning og besvarer vor tids behov for at kunne klare disse spørgsmål og opnå en vedvarende udvikling.«

Liu understregede også det kulturelle tema med »dialog mellem kulturer«, som var grundlaget for konceptet med Bæltet-og-Vejen.

»Med den fælles indsats fra alle parter side, vil fundamentet med konnektivitet mellem veje og folkenes hjerter blive konsolideret. Det vil være med til, at forskellige kontinenter med forskellige kulturer og overbevisninger går sammen om opbygningen af Bæltet-og-Vejen. Under denne proces vil vi skabe en situation, hvor folk fra alle lande langs med ruten kommer til at lære hinanden bedre at kende, nærer venskaber og blive mere forstående og respektfulde over for hinanden.«

Lavrov – Er Kerry nu under Pentagons kontrol?

27. sept. 2016 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov sagde i et interview i går, at USA forsøger at aflede verdens opmærksomhed fra det amerikanskledede angreb mod syriske tropper i Deir Ez Zor den 17. sept., men tilføjede, at det synes at være under Pentagons styrelse.

»Da den humanitære konvoj blev ramt [den 19. sept.], forlangte vi, at man foretog en undersøgelse. John Kerry, en god partner til mig, opførte sig på en måde, han aldrig tidligere har gjort. Han hævdede, at undersøgelsen muligvis ville finde sted, men de ved, hvem, der gjorde det, nemlig den syriske hær eller Rusland, og at det i alle tilfælde var Ruslands skyld«, sagde Lavrov. Kerry syntes at være blevet »bundet af skarpt kritik fra det amerikanske militærapparat«, bemærkede Lavrov.

Lavrov fastholdt det diplomatiske bedrageri mht. Obamas rolle: »Barack Obama har, fik jeg at vide, altid støttet samarbejde med Rusland, og han bekræftede det selv under mødet med Vladimir Putin i Kina. Det ser for mig ud, som om militæret ikke adlyder deres øverstkommanderende ret meget.«

Lavrov gentog også, at USA ikke gør, hvad det har indgået aftale om at gøre. Kerry-Lavrov-aftalen fra 9. sept. havde som sin førsteprioritet på listen, en skelnen mellem USA-støttede grupper og Al-Nusra. »Hver gang, jeg møder Kerry, forsikrer han mig om, at Al-Nusra udgør den samme terrortrussel som Islamisk Stat«, sagde han. »Men de angriber ikke [Al-Nusra].«

Talskvinde for det russiske Udenrigsministerium, Maria Zakharova, anklagede i mellemtiden USA for at degradere selve FN's Sikkerhedsråd.

»Det er altid let at iscenesætte et show i Sikkerhedsrådet. Men dette er en struktur, der har med ekstremt vigtige spørgsmål at gøre og træffer alvorlige afgørelser. Det, som den amerikanske side foretager sig i FN's Sikkerhedsråd, er ganske enkelt en devaluering af denne organisations betydning«, sagde hun til Rossiya 24 i et interview. »USA indgik en forpligtelse [til at skelne mellem terrorister og oppositionen], og den har de ikke opfyldt«, hvilket hun indikerede var årsagen bag USA's helt igennem udiplomatiske opførsel i Sikkerhedsrådet. På sin Facebookside læssede Zakharova af på Samantha Power som respons på Powers karakteristik af det syriske-russiske angreb mod det af oprørerne besatte Aleppo som barbarisk: »Med hensyn til billedet ... så har verden ikke set noget mere barbarisk i moderne historie, end Irak og Libyen forgjort på Washington-manér.«

Filippinernes Duterte: Jeg krydser Rubicon i relationerne med USA – og vender mig mod Rusland og Kina

26. sept., 2016 – Den filippinske præsident Rodrigo (Rudy) Duterte sagde i dag til pressen, at han i vid udstrækning udvider relationerne med Rusland og Kina. Han sagde, at han meddelte denne ændring til den russiske premierminister Dmitry Medvedev, da de mødtes under ASEAN-topmødet i Laos i denne måned.

»Jeg har ført samtaler med premierminister Medvedev; vi havde en samtale på tomandshånd, og jeg sagde, 'Jeg tror, jeg står umiddelbart for at krydse Rubicon mht. USA, i det mindste for de næste seks år. Jeg vil få brug for jeres hjælp til alt – handel, forretninger – og jeg vil åbne op.'«

Han tilføjede, at dette ikke betød en total degradering af relationerne med USA, kun, at der vil blive stærkere bånd til Rusland og Kina, rapporterede *Daily Tribune*.

Duterte tilføjede, at han er ligeglad med, om amerikanske virksomheder i Filippinerne, især flyselskaberne, går bankerot, skrev *Tribune*.

»Træk bare jeres investeringer ud. I skal være velkomne. Jeg vil fortælle mine landsmænd, at jeg bærer ansvaret; hav tålmodighed med mig, for jeg vil straks rette op på dette. Jeg vil åbne op for den anden side af den ideologiske barriere – Kina og Rusland, kom. Hvis I opfører jer, har jeg seks år endnu. Jeg vil sørge for, at I ikke fortryder det ... Jeg vil invitere Kina og Rusland til at etablere et nyt flyselskab her.«

Duterte sagde også, at han har forpligtet sig over for både den kinesiske præsident Xi Jinping og Medvedev til at besøge Beijing og Moskva meget snart (der er nu programsat et besøg i Beijing i slutningen af oktober). Duterte sagde, at den alliance med Rusland og Kina, der nu planlægges, vil blive orienteret mod økonomi og ikke militær, selv om han er ivrig efter at købe militærudstyr fra Rusland. Han sagde, at begge lande var gået med til at »give mig det lempeligste lån, der skal tilbagebetales om 20-25 år.«

Den filippinske viceudenrigsminister Charles Jose sagde, at Rusland har mere fleksible betalingsaftaler og betingelser for køb af våben.

Foto: Dutertes nye udenrigspolitik: Præsident Rodrigo Duterte sidder mellem Ruslands premierminister Dmitry Medvedev

(venstre) og Indonesiens præsident Joko Widodo under gallamiddagen på anden dag af ASEAN-topødet i Vientiane, Laos, den 7. september, 2016.

Et nederlag for Obama over JASTA-loven kan blive begyndelsen til Det britiske Imperiums fald

Leder fra LaRouchePAC, 27. sept. 2016 – En afgørende kamp mellem to, globale magtstrukturer – Det britiske Imperium og dets internationalt bankerotte finansoligarki på den ene hånd, og det nye paradigme for udvikling, centreret omkring Kina, Rusland og de kræfter, der er knyttet til LaRouche-bevægelsen i USA og Europa, på den anden – afgøres netop nu i USA. Det amerikanske Senat skal efter planen afholde en to timer lang debat onsdag morgen, og derefter stemme, for at tilsidesætte, og dermed ugyldiggøre, den britiske marionet Obamas forræderiske veto af Loven om Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorisme (JASTA), der ville gøre det muligt for amerikanske ofre for 11. september at anlægge sag imod de saudiske kongelige, der finansierede og dirigerede terrorangrebet mod USA den 11/9. Det er de samme sponsorer af grundlæggende set alle efterfølgende terrorbevægelser i hele verden, inklusive de terroriststyrker, der ødelagde Irak og Libyen, og som forsøger at gøre det samme i Syrien.

De, der forstår, at menneskehedens skæbne, selve civilisationens skæbne, er under trussel fra dette britisk/saudiske udyr, mobiliserer internationalt for at udøve

pres og give opmuntring til medlemmer af USA's Kongres, der tidligere enstemmigt vedtog JASTA-loven, for at de skal gå op imod præsidentens forræderiske veto, der placerer Obama solidt på terroristernes side, og ligeledes på deres Riyadh- og Londonbaserede sponsorerers side.

En massiv mobilisering af Imperiets håndhævere er blevet indsat i kampen. Saudierne spenderer mere end \$250.000 om måneden i kampen mod JASTA-loven og hyrer magtfulde lobbyister til at intimidere Kongressen. De har også truet store, amerikanske selskaber med at lukke deres enorme aktiver i det saudiske kongedømme og krævet, at de bruger deres indflydelse til at true kongresmedlemmer til at opretholde Obamas veto. Ifølge Politico har GE, Dow Chemical, Boeing og Chevron, og muligvis andre, allerede tilsluttet sig forsvaret af Imperiets terrorstyrker imod amerikanske ofre for denne terror, ved at lægge pres på kongresmedlemmer for at opretholde Obamas veto, med løgne om, at loven vil føre til en masseflugt af internationale virksomheder og til kapitalflugt fra USA, og til den amerikanske økonomis kollaps.

Realiteterne bag denne kamp er den umiddelbart forestående fare for en global krig og økonomisk kaos, hvis USA fortsætter sin geopolitiske konfrontation med Rusland og Kina. USA's forsvarsminister Ash Carter – der fremover bør kendes som »Atom-Ash« Carter – optrådte i dag på Minot Flyvebase i North Dakota, en strategisk atomvåbenbase. Stående foran et B52-atombombefly erklærede Carter, at USA må udskifte og modernisere hele sit atomvåbenlager for at konfrontere det, han beskrev som en reel trussel om et angreb fra Rusland eller Nordkorea – selv, hvis det skulle være et konventionelt angreb uden atomvåben. Obama har tidligere annonceret et \$1 billion stort program til modernisering af nogle af USA's atomvåben. Nu har »Atom-Ash« udvidet dette yderligere for at imødegå en ikke eksisterende trussel, alt imens Obama og Carter deployerer amerikanske, strategiske styrker langs hele den russiske grænse i Europa og langs den kinesiske grænse i

Asien, en trussel, der er uden fortilfælde, mod disse landes sikkerhed.

Det bør heller ikke overraske nogen, at Carter også lagde blæk til et brev til Kongressen med krav om, at de opretholdt Obamas veto af JASTA og hævdede, at loven ville udgøre en fare for vore militære udflugter i hele verden.

Samtidig rapporterer Reuters, at unavngivne embedsfolk fra Obamaadministrationen har informeret dem om, at USA overvejer at levere skulderbårne antiluftskytsmissiler (Manpads) til oppositionen i Syrien, og muligvis endda jord-til-luftmissiler (SAMs). Et sådant træk ville klart bringe verden nærmere til en verdenskrig.

Bag denne krigens og terrorens vanvid står Imperiets bankerotte banksystem. I takt med, at Deutsche Bank smuldrer, ryster truslen om smitte fra kollapset af deres derivatportefølje – den største i nogen bank i verden – allerede fundamentet for hele systemet.

Problemet i dag er, sagde Lyndon LaRouche, at USA som nation for det meste og i vid udstrækning kontrolleres af det britiske imperiesystem; masse mordere, som vi hader. Vi er i færd med at mobilisere grupperinger af mennesker i USA, der er passende til at få jobbet gjort: vedtagelsen af den lov, der vil begrave briterne. Hvad er britisk? Obama! Vi må samle de kræfter, der vil få jobbet gjort, med at sikre, at Obama ikke vil stå i spidsen for USA's politik, og med vedtagelsen af at tilsidesætte JASTA-vetoet, befinder vi os på randen af at opnå den nødvendige margin for en succes, for at få kræfterne til at ødelægge Det britiske Imperium, hvilket vil sige Obama, og, i de kommende dage, tage kontrollen over den politiske beslutningstagning i USA tilbage.

Spørgsmålet er det følgende: Kan vi, imellem os, med Kina og Rusland som allierede, samle de tilstrækkelige styrker til at overvinde dette onde?

Vi er i færd med at orkestrere en afgørelse, der vil bestemme verdens skæbne, sagde LaRouche. Vi må have førende kræfter med tilstrækkelig styrke til at bringe til fald briterne, saudierne: de onde mennesker. Vi er muligvis ikke de bedste mennesker, men vi er menneskelige!

Foto: Obama besøger sin herre umiddelbart efter sin indsættelse i embedet, for at påbegynde sit eftermæle som en britisk agent. (flickr/whitehouse, Pete Souza, 1. april, 2009.)

Det sker i Verden – Infrastruktur, videnskab og teknologi, nr. 11

Med korte artikler fra hele verden. I dette nummer, bl.a.:

- NASA kalder Junos placering i kredsløb omkring Jupiter for en total succes
- Kinas Videnskabsprogram 2030 satser på at gøre Kina verdensførende inden for videnskab
- Kinesisk jernbanegruppe skal bygge Bangladesh' jernbane og jernbanebro over Padma-floden

Download (PDF, Unknown)

Rusland vil ikke acceptere yderligere ensidige skridt i Syrien

26. sept., 2016 – Den syriske krig eksploderede i FN's Sikkerhedsråd i går, under et sammentræde, der var hasteindkaldt af USA, U.K. og Frankrig, i et forsøg på at standse den russiskstøttede offensiv i Aleppo. Ud fra nyhedsrapporteringen at dømme, så var det ikke en diplomatisk indsats, men snarere et forsøg på at anklage den russiske og syriske regering for krigsforbrydelser, en bestræbelse, der blev vendt imod de tre vestlige repræsentanter af Rusland og Syrien, der anklagede dem for at støtte terrorister.

»Det, Rusland sponsorerer og gør, er ikke kontraterrorisme; der er barbarisme«, sagde en hyperventilerende Samantha Power (USA's FN-ambassadør). »I stedet for at forfølge fred, skaber Rusland og Assad krig. I stedet for at være med til at få livsreddende hjælp igennem til de civile, bomber Rusland og Assad de humanitære nødhjælpskonvojer, hospitaler og akutte beredskabsmandskab, der desperat forsøger at holde folk i live.«

Ruslands ambassadør til FN, Vitaly Churkin, svarede ved at sige, at Rusland ikke længere vil acceptere ensidige tiltag. »Vi har altid gjort indrømmelser, i det mindste har vi forsøgt, og har opnået aftaler med den syriske regering«, sagde han. »I det lange løb endte det alt sammen med, at de militante kæmpere omgrupperedes, modtog forstærkning og iscenesatte nye offensiver.« Dernæst fulgte et ensidigt krav om, at den syriske regerings krigsfly skulle ophøre med flyvninger, som en indledningsvis betingelse, sagde Churkin.

»Først sagde de, tre dage. Så sagde de, 'Nej, USA's præsident har skiftet mening, vi må have syv dage.' Ingen ved, hvorfor. Sådanne taktiske tricks kan ikke fortsætte i al evighed. Vi vil ikke gå med til yderligere ensidige skridt«, sagde han.

Den amerikanske side har, med hans ord, »faktisk erkendt sin manglende evne til at øve indflydelse på de grupper, den kontrollerer, og ærligt implementere aftalerne«, først og fremmest med at skelne mellem moderate grupper og terrorister og »trække relevante skillelinjer på jorden«.

Basar Ja'afari, Syriens FN-ambassadør, sagde til Rådet, at Syrien fortsat vil være forpligtet over for bekæmpelse af terrorisme, og at andre må ophøre med at udnytte det syriske folk. Han lovede, at den syriske regering ikke vil afgive én eneste centimeter af landets territorium, i henhold til den syriske forfatning og international lov, og understregede, at det, at gøre den humanitære krise politisk, kun vil forlænge den, øge syrernes lidelser og opmuntre til spredning af terrorisme. Han hånedede de amerikanske, britiske og franske repræsentanter, der tilsyneladende har »genopdaget hjulet, når de siger, at den syriske regering søger at vinde Aleppo tilbage«. Man kan forestille sig, hvor storstilet denne monumentale opdagelse, som repræsentanterne af de tre, permanente medlemsstater i Sikkerhedsrådet har gjort, er, som om Aleppo er en by i Djibouti eller Afghanistan eller i Brasilien!«

Ja'afari fremførte anklagende, at USA, U.K. og Frankrig, de lande, der havde indkaldt til sammentrædet, gentagne gange havde blokeret for resolutioner i Sikkerhedsrådet, der fordømte terrorangreb, ved hjælp af selvmordsmetoder, i Syrien, og nu er de engageret i en indsats for at »redde« bevæbnede terrorgrupper, som de på falsk vis giver betegnelsen »moderat opposition« og tilføjede, at dette altid sker, når de er på randen til at blive nedkæmpet. De glemmer, sagde han, billedet af en 12-årig, palæstinensisk dreng, der blev halshugget i Aleppo af Nour Eddin al-Zenki, en anti-Assad-

gruppe, som USA faktisk støtter.

»Vi mener, at visse permanente medlemsstaters indkaldelse til dette sammentræde udgør et budskab fra disse stater til Jabhat al-Nusra og andre terrorgrupper med tilknytning hertil om, at den støtte og politiske dækning, de får, stadig står ved magt og ikke vil ophøre«, sagde han.

Foto: Ruslands ambassadør til FN Vitaly Churkin i FN's Sikkerhedsråd, den 25. sept., 2016.

Obamaadministrationens brug af terrorisme umuligt at overdrive eller benægte

26. sept., 2016 – En hel del afsløres nu, i kølvandet på USA's og »koalitionens« luftstyrkers bombing af den syriske hær den 17. sept., som indikerer, at Obamas Hvide Hus' relation til terrorisme går længere end til »utilsigtet« at sprede denne gennem krige for regimeskifte. For to år siden afslørede den fyrede chef for USA's Forsvarets Efterretningstjeneste, general Flynn, at Det Hvide Hus på forhånd bevidst accepterede dannelsen af et terrorisme-»kalifat« i Irak og Syrien som det sandsynlige resultat af sin politik for regimeskifte i Syrien. Men, USA har brugt og støttet dette »ISIS«- og »al-Qaeda«-kalifat mere aktivt.

Veteranjournalist Jürgen Todenhöfer, der i mange år har rapporteret fra Syrien – inklusive års kontakt med syriske »oprørere« – har for 10 dage siden, for den tyske publikation

Focus, lavet et interview med den øverstbefalende for den al-Qaeda-tilknyttede organisation, Jabhat al-Nusra. Fotografier af høj kvalitet af den øverstbefalende sammen med Todenhöfer og det svært bevogtede stenbrud, hvor samtalen fandt sted, attesterer interviewet.

»Abu Al Ezz talte meget tit om sine pengekilder i Saudi-Arabien, Qatar og Kuwait«, skrev Todenhöfer. »Vi har researchet mandens identitet og ved praktisk taget alt om ham.«

»Vi er en del af al-Qaeda«, sagde kommandøren til Todenhöfer og forklarede ligeledes, at ISIS var en del af dem – al-Qaeda – og støttede dem, indtil de hver især »gik deres egne veje«.

Og midt i mange beskrivelser af al-Nusras/al-Qaedas kampe og mål for at »vælde diktaturerne«, fortalte El Ezz Todenhöfer, at terrorhæren havde modtaget amerikanske skulderbårne TOW-panserværnsmissiler, ikke »indirekte, gennem den Frie Syriske Hær«, som Todenhöfer havde antaget, men derimod direkte fra USA. Da de var under belejring af den syriske hær, kom »eksperter fra flere lande« dem til hjælp med sådanne våben. »Også amerikanske eksperter?«, spurgte journalisten. »Ja.« »Fra regeringer, eller privatpersoner?«. »Fra regeringer«, svarede Al Ezz. »Amerikanerne står på vores side.«

Syriens permanente repræsentant til FN, Bashar al-Jaafari, hævdede i FN's Sikkerhedsråd den 25. sept. skarpt, at hans lands efterretningstjeneste kender det sted i Aleppo, hvor jihadi-gruppen Ahrar al-Sham har oplagret kemiske våben, som forberedelse til et kemisk angreb »under falsk flag«, som den syriske regering skal beskyldes for. Jaafari tilføjede, at to »amerikanske eksperter« den 6. sept. blev observeret, da de besøgte dette sted, og dernæst forlod Syrien via Tyrkiet. Man bør erindre sig sarin-angrebet i 2013, der dræbte og lemlæstede folk i Damaskus: USA og NATO lagde omgående og udtrykkeligt skylden på Syriens regering; men det er stadig ikke blevet fastslået, hvem angrebets ophavsmænd var.

Blev USA's luftangreb den 17. sept. mod tropper fra den syriske hær i Deir ez-Zor gennemført i direkte koordination med ISIS? Hadiya Khalaf Abbas, formand for det syriske parlament, sagde til det libanesiske Al Mayadeen-TV, at »Den syriske hær opfangede en samtale mellem amerikanerne og Daesh (ISIS) før deres luftangreb mod Deir ez-Zor«. Hun gav imidlertid tilsyneladende ingen detaljer, men sagde i stedet, at disse ville blive offentliggjort senere.